

ปัจจุบัณ

ดั่ง
ควัน

ควัน

by :
Ink Nawari

ปัจจุบัณ
ำ
ดั่ง
ควัน
ำ
ควลิ่ง
ำ

by :
Ink Nawari

ปัจจุบันตั้งแต่วันคลัง

เรื่องและภาพ : อัมภา วัฒนาวารีกุล

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริง สำหรับเด็ก 14 ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2565

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด 451 วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ : ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ. อนุสรณ์ ดีไหว้

อ. พิชญ์ นิลรุ่งรัตนา

คำนำ

ผู้เขียนไม่กลัวตาย เพราะเชื่อว่าไม่มีอะไรอีกแล้วหลัง
ลมหายใจสุดท้ายสิ้นสุด ในความคิดผู้เขียน การมีชีวิตยังยากเสียกว่า
แต่ผู้เขียนก็กลัว หากความตายเกิดกับผู้เป็นที่รัก กลัวสิ่งที่เหลืออยู่
จากความตาย

ความกลัวนี้เฝ้าให้หมักกลายเป็นต้นตอ เด็กหนุ่มอายุสิบห้าปีที่
เสียเพื่อนสนิทสมัยเด็กกะทันหัน แม้จะผ่านมานานแล้ว แต่เขายังอด
รู้สึกพิลึกกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนั้นไม่ได้ เรื่องราวที่ควรเป็นอดีตกลับ
กลายเป็นปัจจุบันที่ต้นตอหนีไปไหนไม่พ้น เลวร้ายกว่าความเจ็บปวดก็
คือเขม่าควันที่เประอะเบื้อนในปอด แต่ปัดออกไปไม่ได้

วรรณกรรมเรื่องนี้คือปัจจุบันตั้งแต่วันคลุ้งที่ขังต้นตอไว้กับ
ชั่วขณะมาเนิ่นนาน และคือคำสารภาพต่อความตายของผู้เขียน

ขอแสดงความนับถือ

Ink Nawari

แต่ทุกตัวละครที่ข้าพเจ้าสร้าง
และไม่ได้สร้าง

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับตีพิมพ์ 2565

ศูนย์

ผมเคยพยายามจินตนาการจักรวาลที่ไม่มีสิ่งมีชีวิต ไร้ซึ่งสรรพสิ่ง ไร้การเปลี่ยนแปลง ไม่เคยมีคนเกิด ไม่เคยมีคนตาย มีอะไรก่อนการมีจักรวาลนะ แล้วจักรวาลมีเหตุมีผลหรือเปล่า หรือความจริงแล้ว การกำเนิดของจักรวาลนี้อยู่เหนือตรรกะเหตุผล คือช่องว่างที่ผู้ศรัทธามองเห็นความเป็นไปของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า และก็เป็นช่องว่างที่คนอย่างผมทำความเข้าใจไม่ไหว

แต่คิดจนหัวจะระเบิดก็จินตนาการไม่ออก จักรวาลของผม ก็เป็นเหมือนของคุณ เหมือนของทุกคน มันมีสิ่งมีชีวิต มีทุกสรรพสิ่ง ซึ่งไม่จริง มีคนเกิดและมีคนตาย มีมาตลอดก่อนที่ผมจะรู้ด้วยซ้ำว่าการเกิดหรือการตายคืออะไร

คนรู้จักที่ตายไปแล้วคนหนึ่งของผมชื่อชาร์ลส์ สำหรับคุณชาร์ลส์ไม่ต่างจากคนตายในสถานที่ห่างไกล ไม่ใช่ใครที่จะทำให้คุณเศร้าเมื่อจากไป แต่ชาร์ลส์ไม่ว่าคุณหรอก เขาไม่อยากจะให้ใครเศร้าเพราะเขา

“ถ้าฉันตาย ฉันไม่อยากจะให้ใครร้องไห้เพราะฉันเหมือนกัน”

เขาบอกผมในคืนที่ฝังพ่อของเขา ซึ่งผมจำได้ฝังใจ ให้ตาย เขาพูดเหมือนรู้อนาคตเลย

หนึ่ง

เรื่องที่ผมจะเล่าต่อจากนี้ เริ่มด้วยครอบครัวแสนสุข ความตาย และการเดินทางไปสถานที่ห่างไกล เหมือนนิทานที่หลายคนเคยได้ยิน ผมจึงขอเริ่มต้นด้วย

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...”

มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งชื่อชาร์ลส์ เขามีสีทอง มีดวงตาสีฟ้า แม้จะไม่ได้เป็นเจ้าของ แต่เป็นลูกชายที่พ่อแม่ภูมิใจ เป็นพี่ชายผู้ดูแลน้องสาวด้วยความรัก และเพื่อนผู้ทำให้เวลาที่เคยใช้ร่วมกันล้ำค่า

หลังจากจากพิธีฝังศพคุณชัลลิแวน -- คุณพ่อของชาร์ลส์ที่สุสาน มีคนสังเกตเห็นว่าชาร์ลส์หายไป ผมอาสาออกไปตามให้ เพราะรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน แต่คุณนายชัลลิแวนบอกผมว่าปล่อยให้เขาอยู่ตามลำพัง สักพักเถอะ

เมื่อญาติ ๆ ที่มาบ้านชัลลิแวนเริ่มบอกลาเพื่อกลับเข้าเมือง ก่อนจะค่ำเกินไป ผมออกมาพร้อมพวกเขา เดินผ่านรถหลายคันที่จอดอยู่ ขณะที่คุณนายชัลลิแวนกอดลาทุกคนอยู่ที่เฉลียงหน้าบ้าน

ผมขีวบนฟ้าไปร้องเหนือทุ่งหญ้าโล่งแผ่กว้างไปทุกทิศทาง ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีทีละน้อยตอนที่ผมเดินตัดผ่านทุ่งหญ้าไปทางบ้านร้างบนเนินเขา ที่นี่คือสถานที่ที่น่าสนใจไม่กี่แห่งในชนบทอันไร้สถานที่ เล่นสนุกแห่งนี้ เมื่อก่อนเด็ก ๆ เห็นที่นี้เป็นสถานที่เล่นยอดนิยม

แต่ต่อมาพวกกันบ่นว่าไม่คุ้มที่จะก่อสร้างมาถึงเพื่อบ้านผู้พังหลังนี้ จึงยังเหลือพวกที่ยอมทนอยู่สองคนคือผมกับชาร์ลส์

บ้านร้างหลังนี้ซ่อนอยู่กลางป่าบนเนินเขา ตั้งอยู่สูงกว่าบ้านทุกหลังที่นี่ ถูกเจ้าของทิ้งร้างมาหลายปีติดๆ มีสองชั้น ตัวบ้านทาสีขาวที่ซีดลงตามกาลเวลา มุงหลังคาด้วยกระเบื้อง ไบไม้ไบหญ้า เกือบกลาดบนเฉลียงหน้าบ้านที่กว้างขวาง

ผมเดินขึ้นบ้านไปหาเขาที่ชั้นบน เจอชาร์ลส์กำลังยืนดูวิวอยู่ตรงระเบียง ตรงหน้าคือทุ่งหญ้าสีเขียวขจีมีดอกหญ้าขึ้นแซม ถัดไปคือทิวเขาสลับบัซซันที่ล้อมรอบเมืองเรา เส้นผมสีทองของเขาสีเข้มกว่าปกติเมื่อถูกแสงสีส้มจากขอบฟ้าแผ่ย้อม มีเสียงไบไม้จากป่าเสียดสีเหมือนดนตรีประกอบฉาก

เมื่อมองจากบนนี้ ไม่ว่าจะที่บ้านหลังเล็กหรือหลังใหญ่ ล้วนดูเล็กเหมือนกันหมด

ความมืดเริ่มคลุ้มคลั่งทั่วฟ้า บ้านแต่ละหลังเริ่มเปิดไฟ ในชนบทแบบนี้ บ้านส่วนใหญ่มักตั้งห่างจากตัวถนน มีทั้งบ้านชั้นเดียวและบ้านสองชั้น หน้าตาไม่ต่างกันนัก สร้างจากไม้และอิฐ ส่วนมากมีเฉลียงหน้าบ้านกว้างขวาง สำหรับพักผ่อนชมวิวธรรมชาติ ตัวบ้านทาสีโทนอ่อน เช่น สีขาว สีครีม สีเบจ กระจัดกระจายท่ามกลางทุ่งหญ้าโล่ง แต่ละหลังต่างเว้นระยะห่างกัน มีแค่ไม่กี่หลังที่อยู่ใกล้กัน

ชาร์ลส์ยื่นหันหลังให้ผม ในความมืดสลัว ผมมองใบหน้าของเขาไม่ชัด แต่สัมผัสได้ว่านี่ไม่ใช่เวลาที่จะเข้าไปแตะไหล่แล้วชวนเขากลับ

ผมเดินไปยืนข้างชาร์ลส์ช้า ๆ ผมยาวประจำของเขาถูกลมยามค้ำคื่นพัดจนยุ่ง แต่เพื่อนของผมไม่สนใจ ผมพยายามเพ่งหาสิ่งที่สะท้อนในดวงตาเขาแต่ไม่เจอ ดูเหมือนชาร์ลส์ไม่ได้มองหมู่บ้านทุ่งหญ้าหรือภูเขาตรงหน้า ผมคิดว่าสิ่งที่เขามองอยู่เลยไปไกลกว่านั้นมาก

ผมนึกถึงเรื่องที่คุณนายซัลลิแวนพูดกับญาติ ๆ ที่บ้านเมื่อครั้ง “นายจะย้ายกลับไปบ้านเก่าในเมืองเธอ ชาร์ลส์” ผมถามใจสั้นหิวทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว

“อืม แต่ย้ายไม่ได้ไปด้วยนะ” ชาร์ลส์ตอบเบา ๆ เขาไม่แม้แต่จะหันมามองผม

“งั้นเธอ”

“ไว้ฉันจะส่งจดหมายมาบ่อย ๆ” ชาร์ลส์พูดเหมือนไม่ได้คิดอะไร นั่นทำให้ผมรู้สึกละอาย เหมือนผมห่วงเรื่องของตัวเองจะเสียเพื่อนมากกว่าเรื่องที่เพื่อนผมเพิ่งเสียพ่อไป แต่เหมือนว่าชาร์ลส์ไม่ได้คิดอะไรจริง ๆ

ชาร์ลส์สูดหายใจลึก แล้วเริ่มพูดต่อซ้ำ ๆ “ตันเต แม่บอกฉันกับฮันน่าว่าอย่าร้องไห้ เพราะพระเจ้าพาพ่อไป”

ผมไม่รู้จะพูดอะไร เพราะพูดตรง ๆ ตามที่คิดไม่ได้หรอกว่า 'ก็รู้กันอยู่ว่าสิ่งที่พาพ่อตายไปคือมะเร็ง' ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าแม่ของชาร์ลส์เชื่อเรื่องพระเจ้าด้วย

"ฉันคิดว่าฉันน่าจะถามแม่กลับว่าพระเจ้าพาพ่อไปไหน หรือทำไมพระเจ้าต้องเอาพ่อเราไป แต่เธอไม่ได้ถาม แม่กับฉันน่าจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ" ชาร์ลส์หยุดพูดชั่วคราว ลมพัดปะทะใบหน้าแม้ในยามที่เรายืนอยู่นิ่ง ตาเขาไม่กะพริบเลยขณะพูดต่อว่า "ฉันรู้แค่ว่าพ่อต้องไม่ชอบที่เราร้องไห้"

เขาหันหน้ามา เราสบตากัน

ในแสงสลัวนั้น ผมพบว่าดวงตาของชาร์ลส์คือดวงตาของคนที่กำลังยืนอยู่หน้าหลุมศพ

ชาร์ลส์พูดกับผมด้วยใบหน้าที่ฝืนยิ้ม "ถ้าฉันตาย ฉันไม่อยากให้ใครร้องไห้เพราะฉันเหมือนกัน"

ความทรงจำนี้เหมือนกับนิทาน คือเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้ว ในสถานที่ห่างไกลจากเมืองที่ผมอยู่ตอนนี้ ในช่วงเวลาหนึ่งที่ผมยังมีอายุแก่ขวบ ส่วนชาร์ลส์มีอายุสิบขวบ

สอง

ต้นตระกูลของผมอพยพมาอยู่อเมริกาช่วงศตวรรษที่ 19 เพื่อแสวงโชค ตอนนั้นโลกใหม่อยู่ในยุคตื่นทอง ผู้คนต่างเดินทางมาที่นี่ มองหาเส้นทางแห่งความร่ำรวย บ้างมาขุดทอง บ้างมาค้าขาย เพื่อขุดเงินจากพวกที่มาขุดทองอีกที

ยายเล่าว่าทวดชาวอเมริกันของยายตกหลุมรักชายชาวจีน ผู้มาแสวงโชคจากโพ้นทะเล นั่นคือจุดเริ่มต้นของเชื้อสายจีนในครอบครัวเรา ซึ่งเข้มข้มขึ้นในรุ่นของผม เมื่อแม่ชาวอเมริกันเชื้อสายจีนของผมแต่งงานกับชายชาวจีนคนหนึ่ง ผู้ด่วนจากไปเพราะอุบัติเหตุก่อนที่ผมจะคลอด

ยายพูดเสมอว่าคนในตระกูลเราถูกกำหนดให้ตกหลุมรักคนอายุสั้น แต่ชะตานี้ถูกทำลายในรุ่นแม่ของผมแล้ว เมื่อชายชาวอเมริกันคนหนึ่งจากที่ทำงานเข้ามาถามชื่อแม่ผมด้วยรอยยิ้ม และแม่ตัดสินใจแต่งงานใหม่กับเขาก่อนที่ผมจะพูดได้ด้วยซ้ำ

ปัจจุบัน พ่อเลี้ยงของผมยังอยู่ดี เขายังมีชีวิตบนรถบ้านกับแม่ของผมอยู่ที่ไหนสักแห่ง

เดิมพวกเราสามคนเคยอยู่ในมหานครใหญ่ที่วุ่นวาย สถานที่ที่ดาวบนฟ้าเจิดจ้าไม่เท่าท้องถนนยามค่ำคืน นครหอมหวานที่ได้ฉายาว่าบิกแอปเปิล คนส่วนมากมาที่นี่เพื่อตามหาฝัน แม้ที่เงยหน้า

เจตติกสูง ก้มหน้าเจอแต่ร่องเท้าของผู้คน มือถือกระเป๋าเอกสาร จึงเริ่มนึกย้อนถึงความฝันของตัวเอง

แม่โตมาในชนบท และใฝ่ฝันอยากรู้จักโลกภายนอกมาตลอด แต่พอได้อยู่มหานครใหญ่แล้ว กลับพบว่าสถานที่พลุ่งพล่านเช่นนี้ไม่ใช่โลกภายนอกที่แม่ปรารถนาอย่างแท้จริง

“ฉันเข้าใจผิดว่ามหานครที่กว้างใหญ่นี้คือทั้งหมดที่ฉันอยากเห็น แต่มันไม่ใช่ ฉันตัดสินใจแล้วว่าจะไป คุณจะไปกับฉันไหม” แม่ถามพ่อ

พวกเขาคุยกันอยู่หลายคืนก่อนลาออกจางาน ทั้งคู่ทิ้งอาชีพนายที่รายได้ดี ปล่อบ้านให้เช่า แล้วพาผมเดินทางอย่างไร้จุดหมายด้วยรถบ้าน

แม่ไม่ได้ถามผมว่าจะเดินทางไปด้วยไหม เพราะผมในวัยไม่กี่ขวบตัดสินใจเองไม่ได้หรอก แม่แค่บอกผมขณะพวกเราจัดของในรถบ้านว่า “ตั้งแต่ การเดินทางครั้งนี้ถูกกำหนดมาตั้งแต่ที่บรรพบุรุษของเราเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาแล้ว สายเลือดเราผูกพันกับการเดินทาง”

นับวันที่ระยะเวลาเดินทางเพิ่มขึ้น รอยยิ้มบนหน้าแม่กว้างขึ้นทุกวัน ขณะที่แม่พบสิ่งที่ต้องการ ผมกลับรู้สึกหลงทาง หลงจากสถานที่ที่คิดว่าจะเป็นบ้าน เป็นที่ที่พวกเราจะลงหลักปักฐานเพื่อหยุดเดินทางครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเราเดินทางผ่านรัฐต่าง ๆ พบเจอทั้ง

ทุ่งหญ้า ป่าเขา ทะเล และทะเลทราย กลางคืนพักตามลานจอดรถ
กลางวันลี้ภัยต่อ

สำหรับแม่กับพ่อ โลกนี้ โดยเฉพาะสถานที่ที่พวกเขายังไม่ได้
ไปลี้ภัยคือบ้านที่พวกเขาปรารถนา ไม่เหมือนกับผมที่มองออกนอก
หน้าต่างรด แล้วสงสัยเสมอว่าเมื่อไรเราจะหยุด

ไม่ใช่ที่ผมไม่เข้าใจความหมายของการเดินทางของเรา แต่
ผมไม่รู้ว่ามันจะเหนื่อยล้าขนาดนั้น

เหนื่อยที่จะต้องเริ่มต้นใหม่ในสถานที่ใหม่

เหนื่อยที่จะต้องทำความรู้จักคนใหม่ ๆ เพื่อที่จะลาจากใน
เวลาต่อมา

หลายปีบนรถบ้านไม่ได้ทำให้ผมรักวิถีชีวิตแบบนี้ขึ้นบ้าง
เลย พอผมบอกพ่อกับแม่ว่าไม่อยากเดินทางต่อ พวกเขาต่างมองหน้า
กันและกัน หลังจากพูดคุยอยู่หลายวัน ทำยที่สุด จุดหมายที่รถบ้าน
เราจะไปคือรัฐบนชายฝั่งตะวันตก บ้านเกิดแม่ และสถานที่ที่ยายอยู่

ผมถูกส่งมาอยู่กับยายที่วูดส์วิลล์ เมืองกลางป่าเขาสมชื่อ
กับจำนวนประชากรไม่กี่พันคน ซึ่งประกอบไปด้วยทุ่งหญ้ากับภูเขา มี
แต่บ้านเรือนสี่เทา และร้านค้าไม่กี่แห่ง

แม้ยายจะเลี้ยงแม่ผมมา แต่พวกเขาไม่เหมือนกันเลย
ขณะที่แม่พร้อมลุยไปทุกที่ เปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา ยายกลับดูเหมือน
คนแก่ทั่วไป และพอใจกับการมีชีวิตประจำวันแบบจำเจในชนบท

ที่นี่คือชนบทที่แม่โตมาพร้อมกับความฝันที่อยากจะรู้จักโลก

ภายนอก

สถานที่ที่ผมได้พบกับชาร์ลส์

ครอบครัวของเขาย้ายมาอยู่ก่อนผมไม่กี่ปี เรามีอายุไล่เลี่ยกัน ทำให้สนิทกันได้ง่าย แคมป์บ้านเราอยู่ใกล้กันด้วย

หลังจากพ่อของเขาตาย ครอบครัวชาร์ลส์ก็ย้ายกลับเข้าเมืองใหญ่ที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลนัก

ที่ผ่านมา ผมเคยแต่เป็นฝ่ายย้ายจากไป นี่จึงเป็นครั้งแรกที่ผมเป็นฝ่ายมองตามรถของเพื่อนค่อย ๆ หายไปจนลับสายตา

ทुकส์ปาร์ตี ชาร์ลส์จะส่งจดหมายหาผมตามสัญญา เราคุยกันเหมือนรายงานสถานการณ์ เล่าเรื่องที่ทำในแต่ละวัน ส่งการ์ดให้กันในวันเกิด พยายามรักษาความสัมพันธ์ที่เดิมคิดว่าจะเบาบางและจางหาย

ผมพร้อมที่จะถูกชาร์ลส์ลืม

เขาไม่ได้อยู่ในชนบท แต่อยู่ในเมืองที่สามารถหาเพื่อนใหม่ได้มากมาย ไม่ใช่ที่ผมไม่มั่นใจตัวเองในฐานะเพื่อน แต่ผมรู้ดีจากหลายกรณี ไม่ว่าจะพยายามอย่างไร ระยะเวลาที่ห่างไกลจะทำให้เราหลุดจากวงโคจรของกันและกัน แม้กับพ่อสอนให้ผมรู้เรื่องนี้โดยไม่รู้ตั้งใจ

แต่อย่างที่ผมเคยพูดไว้ ‘สายเลือดเราผูกพันกับการเดินทาง’

หลังจากยายเสียชีวิตตอนผมอายุสิบสามปี ผมถูกส่งไปอยู่กับลุงที่เมืองอื่นในย่านที่พักอาศัยใจกลางเมือง ซึ่งใช้เวลาเดินทางจากวุตส์วิลล์เลยไปกว่าสามชั่วโมง เดิมก่อนที่แม่จะส่งผมไปอยู่กับยาย แม่เคยวางแผนจะส่งผมมาอยู่กับลุงที่นี่ แต่เพราะตอนนั้นลูก ๆ ของลุงกับป้าสะใภ้ยังเล็ก พวกเขาจึงไม่สะดวกรับเด็กเพิ่ม ลงเอยผมจึงได้ไปอยู่กับยายผู้ชราแทน

เรื่องบังเอิญคือ ที่บ้านลุงนี่คือเมืองที่ชาร์ลส์ย้ายมาอยู่ หลังจากพ่อของเขาตาย

มาคิดดูตอนนี้แล้ว เหมือนว่าผมถูกดึงดูดไปทุกที่ที่ชาร์ลส์อยู่ตลอดเลย

ตอนที่ผมย้ายมาอยู่กับลุง พวกลูกพี่ลูกน้องของผมเริ่มดูแลตัวเองได้แล้ว คนหนึ่งอายุน้อยกว่าผมสองปี อีกสองคนเป็นฝาแฝด เหมือนที่เห็นความแตกต่างได้ชัดเจน เพราะชอบทุกอย่างต่างกันหมด ส่วนคนสุดท้ายคือมือใหม่หัดเดิน อยู่ในวัยเกะเขิน

เพียงไม่กี่ปี ชีวิตผมเปลี่ยนแปลงหลายครั้ง ตั้งแต่เปลี่ยนสถานที่อยู่ไปจนถึงเปลี่ยนบทบาทในบ้าน

แต่ตอนนั้นบางอย่างก็กลับเป็นเหมือนเดิม

เมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้น แล้วผมเปิดประตูพบชาร์ลส์ เหมือนสมัยที่เรายังอยู่วุตส์วิลล์

เขาทักทายผมด้วยรอยยิ้ม

ชาร์ลส์ยังเป็นเด็กชายผมสีทอง ตาสีฟ้าคนเดิมที่ผมรู้จัก แต่ดูแปลกตาไปบ้าง เพราะช่วงเวลาที่ไม่ได้เจอกัน เขาตัวสูงขึ้น ผมยาว ปร่าปากมัตรวบ

ตอนที่ยังอยู่คนละเมือง เฉพาะช่วงเทศกาลสำคัญ ๆ เท่านั้นที่แม่ของชาร์ลส์จะพาเขากับฮันนำมาเยี่ยมย่าที่ชนบท ช่วงที่ผ่านมา นอกจากติดต่อกันผ่านจดหมายแล้ว เราจึงแทบไม่ได้เจอกันเลย

เท่าที่ผมจำได้ เราทักทายกันเหมือนว่าไม่เคยห่างกันไกล เรานั่งในห้องนั่งเล่นในบ้านลุงผม เขาไม่ว่าอะไรที่พวกน้อง ๆ ของผมเดินไปเดินมารอบตัวเราด้วยสายตากรู้อยากเห็น แล้วอลัน น้องคนสุดท้องของผมที่ตอนนั้นอายุแค่แปดเดือนก็คลานไปจับขากางเกงชาร์ลส์

“เขาน่าเหมือนนายเลย” ชาร์ลส์พูด พลางลูบผมหยักศกของตาหนู

มุมนปากผมกระตุกคล้ายอยากยิ้ม แต่ผมไม่ค่อยอยากนัก ผมรู้ว่าคนตระกูลเราทุกคนมีผมสีดำ ดวงตาเขียววีตามแบบฉบับคนเชื้อสายเอเชียเหมือนกัน แต่ผมกับอลันมีอีกสิ่งเหมือนกันมากกว่าแค่พันธุกรรม นั่นคือวิธีการแสดงสีหน้าเรียบเฉยที่ถอดแบบกันมา

ครั้งหนึ่งบ้านเรานั่งดูโทรทัศน์ด้วยกัน ขณะที่คนอื่น ๆ ของตาหนูคุยอะไรไปเรื่อยเปื่อย ผมกับอลันที่ดูหนังกลับถุกหูหัวเราะ เพราะเราทำหน้านิ่งเหมือนกันไม่รู้ตัว ลุงพูดกลัวหัวเราะว่าอลัน

เลียนแบบผม สาเหตุก็เป็นเพราะผมคือพี่คนโตที่พวกเขาโยนหน้าที่เลี้ยงเด็กมาให้ ถ้าตาหนูจะเลียนแบบพฤติกรรมใคร ไม่น่าจะพันผมอยู่แล้ว

ผมไม่รู้ว่าจะดีหรือไม่ดีที่อลันทำตัวเหมือนผม เพราะนอกจากหัวเราะแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้พูดอะไร

“ว่าไง อยากให้อุ้มหรือ ให้อุ้มไหม มา ๆ” ชาร์ลส์คว้าตัวอลันจับยกขึ้นยกลง เจ้าหนูหัวเราะเอิ๊กอ๊าก พอชาร์ลส์จะวางเขาลงพื้น อลันจับแขนเขาแน่น เหมือนจะบอกว่าขออีกที

ชาร์ลส์เห็นผมมองก็หัวเราะ ถามว่า “นายหรงน้องหรือ”

“นายเคยถามฉันว่าอยากมีน้องไหม แล้วฉันตอบว่าไม่”

“ฉันจำได้ แต่ตอนนี้นายมีน้องที่เดียวตั้งสี่คนนะ”

“ฉันเลือกไม่ได้นี่ จะเอาไปสักคนไหมล่ะ”

“ฉันมีฮันน่าแล้ว” ชาร์ลส์ส่ายหน้า เขาจับอลันนั่งตัก “มีน้องแล้วดีไหม”

ผมกลอกตา “นายเคยบอกว่าฉันพูดสิ่งที่คิดทุกอย่างไม่ได้ จำได้ไหม”

เพื่อนผมหัวเราะ

เพราะบ้านของลุงค่อนข้างวุ่นวาย พวกเราจึงชอบไปบ้านชาร์ลส์มากกว่า บ้านเราอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลกัน คือห่างไกลเกินกว่าจะเดินไป แต่ใกล้พอจะนั่งรถประจำทางไปหา

ทุกวันหยุด ผมจะส่งข้อความถามชาร์ลส์ว่าไปหาที่บ้านได้ไหม เขาจะตอบเสมอว่าได้

สมัยที่เรายังอยู่ดูอัลวัลเลย์ ยายเคยบอกว่าคุณติดชาร์ลส์มากเกินไป ช่วงมาอยู่กับลุงใหม่ ๆ ตอนที่ลุงกับป้ารู้ว่าผมจะไปหาชาร์ลส์ พวกเขาพูดเสมอว่า “ชาร์ลส์อีกแล้ว เธอไม่มีเพื่อนคนอื่นแล้วหรือ”

พอผมตอบว่ามี แต่ผมเลือกไปหาชาร์ลส์ เพราะผมชอบเขามากที่สุด ลุงเริ่มแสดงสีหน้าเคร่งเครียด

แม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่ผมพอเดาได้ว่าเขาคิดอะไร เหมือนที่แม่เคยคิด ผมเล่าเรื่องชาร์ลส์ตอนโทรศัพท์คุยกับแม่บ่อย ๆ จนครั้งหนึ่งขณะโทรศัพท์คุยกัน แม่ถามว่า ‘ลูกบึ้งเขาหรือ’

ผมตอบว่า ‘ไม่ใช่คำนั้น’

ผมเคยถามตัวเองเหมือนกัน ว่าอะไรทำให้ผมให้ความสำคัญแก่เพื่อนคนนี้มากกว่าคนอื่น แต่ผมไม่สนใจหาคำตอบนัก ผมพอใจกับตอนนี้ที่ตำแหน่งที่ผมตั้งให้เขาในใจไม่ได้ถูกกำหนดนิยามไว้ เพราะผมหาคำที่ตรงใจไม่เจอ ไม่ใช่คำว่า ‘รัก’ แม้คุณสมบัติของความหมายจะใกล้เคียง เพียงแต่ ‘รัก’ ไม่ใช่คำที่ถูกต้อง

ผมใช้แต่ละวันในวัยมัธยมต้นไปกับชาร์ลส์ เขามีชั้นวางดีวีดีที่จัดแบ่งตามหมวดหนังแถวแล้วแถวเล่าอยู่ในตู้วางโทรทัศน์สวนตัวในห้องนอน

ชาร์ลส์ชอบดูหนัง เขาเริ่มสะสมแผ่นดีวีดีหลังย้ายมาจาก วูดส์วิลล์เลย ขณะที่วัยรุ่นคนอื่น ๆ อยู่ไม่ติดบ้าน พวกเรากลับหมกตัว อยู่แต่ที่ห้องของชาร์ลส์ ไล่อ่านชื่อเรื่องบนสันกล่องดีวีดี เลือกเรื่องที่จะดูด้วยกัน

ผมชอบถามเขาก่อนเสมอว่า “เรื่องนี้จับยังงัย”

ชาร์ลส์จะตอบเหมือนเดิมว่า “ถ้ารู้ก่อนเดี๋ยวไม่สนุกหรอก”

“ถ้ารู้ก่อน ฉันจะได้รู้ว่าควรตั้งใจดูตอนไหน”

“นายควรตั้งใจดูทุกตอนสิ”

“ชาร์ลส์” ผมทำหน้ามู๋

“จะดูเจียบ ๆ หรือเจียบแล้วดู”

“ตัวเลือกที่นายว่ามานั้นเหมือนกันนะ” ผมว่า

“แปลว่านายทำอะไรไม่ได้ นอกจากยอมรับงัย” ชาร์ลส์ยิ้มให้ผม แล้วเขาแผ่นใส่เครื่องเล่น

ปกติชาร์ลส์ผู้เป็นเจ้าของห้องจะนั่งบนเบาะรองนั่งตัวใหญ่ ใกล้จอโทรทัศน์ ส่วนผมผู้เป็นแขกนอนบนเตียงของเขาที่อยู่ด้านหลัง ชาร์ลส์ดูหนังได้ทุกประเภท ส่วนผมสามารถหลับอย่างไม่สะทก สะท้านท่ามกลางเสียงระเบิดภูเขาเผากระท่อม ก่อนที่จะรู้ตัวอีกทีเมื่อชาร์ลส์ปลุก

แต่บางครั้งผมสะดุ้งตื่นขึ้นมาเอง แล้วพบว่าสายตาของเพื่อนจับจ้องจอโทรทัศน์ แสงวิบวับจากหน้าจอสะท้อนอยู่ในดวงตา

ใบหน้าไม่แสดงสีหน้าใดต่อฉากหนังที่ดู ในห้องที่ปิดมานานมีดสลัว
ยิ่งเสริมบรรยากาศเศร้า เหงา และเปล่าเปลี่ยว

เวลาปกติ ชาร์ลส์ที่ผมรู้จักมักยิ้มและหัวเราะ เฉิดฉาย
เหมือนดวงตะวันบนฟ้า แต่บางเวลา เขาเหมือนอยู่ท่ามกลาง
ความเศร้าซึ่งผมไม่รู้ที่มา

ผมเคยเดาเอาเองว่า หรือเขาจะปรับตัวเข้ากับที่นี่ไม่ได้ แล้ว
ก็หัวเราะให้กับความคิดนี้ เพื่อนที่โรงเรียนของชาร์ลส์แวะมาหาเขาที่
บ้านบ่อย จนผมที่อยู่คนละโรงเรียนพลอยรู้จักเพื่อน ๆ ของชาร์ลส์ไป
ด้วย ชาร์ลส์คนที่ยิ้มร่าและเข้ากับคนง่ายแบบนี้ล่ะหรือจะปรับตัว
ไม่ได้ คนที่ดูปรับตัวยาก เข้ากับคนยากน่าจะเป็นผมมากกว่า ก็เห็น
อยู่ว่าวัน ๆ ผมเอาแต่มาขลุกตัวอยู่กับชาร์ลส์เพื่อนเก่า แต่นั่นเพราะ
ผมชอบอยู่กับเขาที่สุด

สมัยที่เรายังอยู่ดูดส์วิลล์ ชาร์ลส์ชอบพาผมไปที่ต่าง ๆ ทำ
ตัวเหมือนคนนำทาง แต่เมื่ออยู่ที่นี้เขากลับไม่ได้ออกไปไหนนัก มักใช้
เวลาส่วนใหญ่ในการดูหนังกับผม คนที่เขาแต่หลับเสมอเมื่อหนังฉาย

เขาคิดอะไรอยู่นะ ในเมืองซึ่งมีที่ให้ออกไปเที่ยวมากมายเขา
กลับไม่ไปไหนเลย แต่ในชนบทซึ่งไม่ค่อยมีที่ให้ออกไปเที่ยว เขากลับ
ออกไปตะลอนจนทั่ว

ครั้งหนึ่ง ผมถามเขาว่า “นายเป็นอะไรหรือเปล่า ชาร์ลส์”

เขาทำหน้าสับสน แล้วย້อนถามกลับว่า “เป็น -- เป็นอะไร”

“นายดูเศร้า ๆ”

ชาร์ลส์นิ่งไป ผมสีทองปรกเหนือดวงตาสีฟ้าไร้แวว เขาไม่ได้พูดอะไรอยู่นาน แล้วตอบว่า “น่าจะใช่ แต่ฉันอธิบายให้นายไม่ได้หรือกว่าทำไม เพราะฉันก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน”

ตอนนี้ ผมเริ่มเข้าใจสิ่งที่เขาไม่เข้าใจแล้ว

ตอนที่เรานั่งดูหนังด้วยกัน ชาร์ลส์ไม่ได้อยู่กับผมจริง ๆ แต่กำลังลอยไป ‘ที่อื่น’ ตามลำพัง

เขากลับไปยืนอยู่หน้าหลุมศพพ่อของเขา

ผมไม่เคยคิดเลยว่า สูดหายใจแล้วชาร์ลส์จะไปอยู่ที่หลุมศพแห่งนั้นตลอดกาล

หมายถึง ผมรู้อยู่แล้วว่าสักวันทุกคนจะตาย รวมถึงชาร์ลส์ด้วย แต่ไม่เคยคิดว่าเขาจะตายกะทันหันตอนอายุสิบห้าปีเพราะอุบัติเหตุ

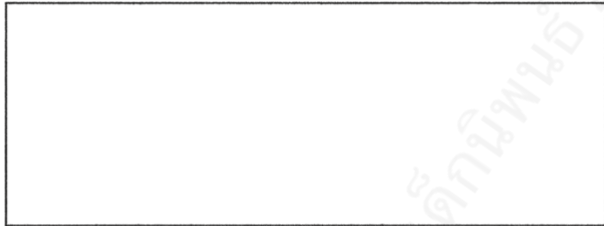
นับจากวันที่ชาร์ลส์จากไป ก็เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีที่ผมมีชีวิตอยู่ในความทรงจำอันกำกึ่ง ระหว่างการอย่าไปนึกถึงและจงอย่าลืม ผมจึงหลีกเลี่ยงที่จะแตะความทรงจำเกี่ยวกับการตายของเขามาตลอด

แต่วันหนึ่ง ลูกกลับจากที่ทำงานพร้อมกล่องใส่เค้ก เพราะเขายื่นกล่องให้ผมกับมือ ผมจึงรับโดยไม่ทันคิดอะไร แต่ทุกคน

นอกจากผมกับลุง โผล่มาโวยวายว่าเขาทำแผนเซอร์ไพรส์พัง ผม
งงงวยว่าพวกเขาพูดเรื่องอะไร แล้วก็ปะติดปะต่อกล่องเค้กในมือกับ
คำว่า ‘แผนเซอร์ไพรส์’ เข้าด้วยกันได้

วันนี้วันเกิดผมนั่นเอง

วันนี้ผมมีอายุสิบห้าปีเท่ากับตอนที่ชาร์ลส์จากไปแล้ว
เหลือเชื่อที่เราสามารถอายุเท่ากับคนที่เกิดก่อนได้และแก่กว่าได้ด้วย
ง่าย ๆ แค่นี้

สาม

ไม่กี่เดือนหลังจากที่ผมอายุครบสิบห้าปี ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงอีก วันแล้ววันเล่าที่ผมทำกิจวัตรประจำวันเหมือนเดิมทุกวัน ไปโรงเรียน กลับมาบ้าน ช่วยลูกกับบ้านดูแลน้อง ๆ ขณะครุ่นคิดว่าวันหยุดยาวนี้ผมจะนอนที่ห้องทั้งวันทั้งคืน ไม่ทำอะไร แผนที่วางไว้กลับเปลี่ยนไปหลังจากผมรับสายโทรศัพท์จากคุณนายซัลลิแวน -- แม่ของชาร์ลส์

“สวัสดีครับ” ผมตกทายเป็นอัตโนมัติ สงสัยว่าเธอโทรมาทำไม ถ้าชาร์ลส์ยังไม่ตาย แน่นนอนว่าผมจะเชื่อมโยงสายนี้กับชาร์ลส์ แต่เพราะเขาตายแล้ว ผมจึงไม่รู้ว่าจะเชื่อมโยงสายนี้กับอะไร

“สวัสดีค่ะ ดันเต สบายดีไหม เธอไม่แวะมาหาเราบ้างเลย”

คุณนายซัลลิแวนตกทายเป็นเหมือนปกติ

“ไม่มีชาร์ลส์แล้ว ผมจะไปทำไมล่ะ

“ครับ ช่วงนี้ผมไม่ว่างเลย” ผมพูดปิด ขณะนอนแผ่อยู่กลางเตียง มีเสียงฮันน่าแว่วมาแต่ผมจับความไม่ได้

“อย่าลืมพักผ่อนด้วยนะจ๊ะ แล้ววันขอบคุณพระเจ้าเธอจะ
ไปไหนหรือเปล่า”

ผมครุ่นคิด “น่าจะไม่มีครับ”

วันขอบคุณพระเจ้าครั้งก่อน ผมถูกลุงกับป้าลากไปเที่ยว ดิสเนย์แลนด์ด้วยกันทั้งบ้าน ทุกคนรู้ว่าช่วงเทศกาล ผมจะมีความสุขกว่าปกติ แต่วันหยุดที่รู้กันอยู่ว่านักท่องเที่ยวจำนวนมหาศาลจะแห่กันไปเที่ยวสวนสนุกก็ทำผมเหนื่อยล้าล่วงหน้าไปก่อน เพราะเมื่อครั้งก่อนเราใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการยืนรอคิวเครื่องเล่นจนขาสั่น ผมไม่ปฏิเสธหรือท้อว่าเที่ยวครั้งนั้นสนุก แต่เมื่อวันหยุดจบลงมันกลับทิ้งช่องว่างบางอย่างในใจผม

เทศกาลคือช่วงเวลาที่ผมสามารถสัมผัสความสุขได้ง่าย ๆ ด้วยการออกไปข้างนอก ไปอยู่ท่ามกลางคนพลุกพล่านที่ยิ้มและหัวเราะ พ่อแม่จูงมือลูก วัยรุ่นจับกลุ่มกันเที่ยว ผู้คนดูดีใสกว่าปกติ ผมปล่อยให้บรรยากาศสนุกสนานพาไป แต่เมื่อวันเหล่านั้นจบลง ผมกลับตื่นตระหนกเพราะความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกะทันหันกับความรู้สึก

เมื่อตอนซาร์ลส์ยังอยู่ ผมเคยคุยเรื่องนี้กับเขาตอนที่เพิ่งกลับจากดิสเนย์แลนด์ครั้งหนึ่ง เขาบอกว่ามันเป็นเรื่องปกติ เป็นอาการซึมเศร้าหลังวันหยุดยาวที่สนุกสนานจบลง

หากพิจารณา 'ความปกติ' ที่เขาว่าแล้ว ผมคิดว่าไม่คุ้มเลยที่จะเราออกไปสนุกสุดเหวี่ยงชั่วคราวไม่นานแล้วกลับมาท้อเหี่ยวภายหลัง พอลุงกับป้าผู้มีพลังงานล้นเหลือชวนไปเที่ยวที่ไหนอีก ผมปฏิเสธตลอด จนทุกคนชินแล้วที่ผมไม่ไปเที่ยวด้วย

“พวกเราจะไปเยี่ยมย่าของฮันน่าที่วูดส์วิลล์นะ ครอบครัวยุโรปจะว่าอะไรไหม ถ้าเราชวนเธอไปด้วยกัน”

ฉบับพลับนั้นผมเหมือนได้กลิ่นสายลมพัดผ่านยอดหญ้า ผมย้อนถามให้แน่ใจลับว่า “ที่วูดส์วิลล์นะหรือครับ”

ชั่วขณะที่พูดคำนั้น ผมก็เหมือนกลับไปอยู่ใต้ซุ้มต้นไม้เก่าแก่ที่ชุกกิ่งก้านให้ร่มเงา มองตรงไปข้างหน้าคือทุ่งหญ้าตระการตาด้วยดอกไม้บานนานาชนิดตามฤดูกาลที่ผมไม่เคยรู้จักชื่อ พวกมันกระซิบถ้อยคำแห่งความทรงจำผ่านสายลม และคนที่ยืนข้าง ๆ ผม คือเพื่อนผู้มีผมสีทอง

คนที่ผมคิดถึง สถานที่ที่ผมคิดถึง

ส่วนประกอบของบ้าน สถานที่สำหรับพักจิตวิญญาณที่หล่นหายไปตามกาลเวลาของผม

ตั้งแต่ลุงรับผมมาอยู่ด้วย ผมไม่เคยกลับไปวูดส์วิลล์เลยสักครั้ง

“จ๊ะ เธออยากไปด้วยกันไหม มาพักที่บ้านเราได้นะ ฮันน่าอยากเจอเธอด้วย” คุณนายซัลลิแวนบอก

“ผม -- ” แน่นอนล่ะว่าใจผมส่วนหนึ่งอยากไป แต่ไม่รู้ทำไมอีกใจก็เกิดกลัวขึ้นมาจนอยากจะปฏิเสธ แต่มีบางอย่างข้างในบังคับให้ผมตอบรับไปก่อนที่จะทันคิดอย่างถี่ถ้วน “ผมไปครับ”

ผมมีมาตรฐานการใช้ชีวิตที่ไม่เหมือนคนทั่วไปนัก คือผมจะไม่พยายามฝืนใจยอมรับสิ่งที่ไม่ต้องการ และไม่แม้แต่จะบอกปฏิเสธตามมารยาทเวลาได้รับสิ่งที่อยากได้ แม้เคยบอกว่าผมเป็นแบบนี้แล้วได้ง่ายๆ ไม่น่าหวังว่าจะเป็นเด็กเก็บกด แต่เมื่อโตขึ้น โลกกลับไม่ชอบคนแบบผมเท่าไร

คุณนายซัลลิแวนนัดวันเวลาเดินทางแล้ววางสาย ก่อนที่ผมจะย้ายมาอยู่เมืองนี้ เธอจะพาลูก ๆ กลับไปเยี่ยมมาที่วุตส์วิลล์เลยทุกเทศกาลสำคัญ ๆ เสมอ

ผมเหม่อลอยไปชั่วขณะ นึกย้อนไปว่านี่ไม่ใช่ปีแรกที่ผมจะได้ใช้เวลาในวันขอบคุณพระเจ้ากับคนบ้านซัลลิแวน

สมัยที่อยู่วุตส์วิลล์ ผมมักไปฉลองเทศกาลต่าง ๆ ที่บ้านของชาร์ลส์ แม้ปกติแล้วในวันขอบคุณพระเจ้าเราควรใช้เวลาอยู่กับครอบครัวของเรา แต่ผมว่าน่าสงสารเกินไปถ้าจะขอให้พ่อกับแม่มาหาผม ในเทศกาลอันขึ้นชื่อว่าในวันแห่งการเดินทางคับคั่งที่สุดของปี แม้พวกเขาจะใช้ชีวิตบนรถบ้านกันอยู่แล้ว แต่มันไม่เหมือนกับการติดอยู่นิ่ง ๆ บนถนนนาน ๆ หรอก

ส่วนยายผม ท่านเข้าไม่ถึงเทศกาล จึงไม่เคยจัดงานใด ๆ พอผมไปอยู่ด้วย ยายจึงทำอาหารค่ำใหญ่เพื่อไม่ให้ผมน้อยใจที่ไม่ได้ฉลองเหมือนคนอื่น ท่านยอมเดินทางเข้าเมืองที่ห่างไกลเพื่อซื้อวัตถุดิบกลับมาทำไก่วงอบราดซอส มันบด พายพิททอง และ อื่น ๆ

ซึ่งมากเกินไปสำหรับหญิงชรา กับเด็กชายตัวเล็กจะกินหมด ข้า
การพยายามฉลองกันเองแค่สองคนยิ่งชวนหงอยเหงากว่าการไม่
ฉลองอะไรเลย

สุดท้ายทั้งผมทั้งยายเลิกพยายามฉลองเทศกาล เราแค่นั่งดู
เรื่องพอมดแห่งเมืองออก จากแผ่นดีวีดีเก่า ๆ ด้วยกัน

ผมไม่คิดอะไรเลยกับการฉลองเทศกาลอันไร้ความครึกครื้น
หนนั้น แต่เหมือนยายรู้สึกผิดที่ทำอะไรให้หลานไม่ค่อยได้ พอชาร์ลส์รู้
ปีต่อมา เขาจึงเลยชวนผมไปฉลองที่บ้านเขาแทน ผมตกลง เพื่อเลี่ยง
บรรยากาศเปล่าเปลี่ยวที่จะเกิดขึ้น หากผมอยู่กับยายแค่สองคน
ในช่วงเทศกาล ที่แม้แต่คนในชนบทที่ปกติจะทำตัวเรียบง่ายและเงียบ
สงบยังกระฉับกระเฉงมีพลัง

แต่ก่อนผมก็ไม่เข้าใจหรอกว่า ทำไมการที่คนเราตกลงใจให้
วันใดวันหนึ่งเป็นวันพิเศษ จะสามารถทำให้เรารู้สึกพิเศษตามไปได้
จนครั้งที่บ้านซัลลิแวนจัดงานวันเกิดครบห้าขวบให้ฮันน่า พวกเขา
เชิญคนรู้จักทั้งหมดมาที่บ้าน

ผมช่วยชาร์ลส์เป่าลูกโป่งสำหรับตกแต่งผนังอยู่ที่ห้องครัวซึ่ง
เปิดโล่ง ต่อเชื่อมกับห้องอื่น ๆ ถึงกันหมดแบบไร้ผนังกั้น พลังมอง
ผู้คนทยอยกันมาพร้อมของขวัญ

ผมถามชาร์ลส์ว่า “ชวนมากี่คนเนี่ย”

แทนที่จะตอบ เขาย้อนถามว่า “ไม่ชอบคนเยอะ ๆ เหมอ”

ผมหมุนลูกโป่งในมือเล่น แล้วส่งให้ชาร์ลส์ “ไม่เชิง แค่พออยู่ท่ามกลางผู้คนที่ยิ่งใหญ่ แล้วมันรู้สึกพิลึกก่นะ เหมือนไม่เป็นตัวของตัวเองเท่าไร”

ดวงตาชาร์ลส์ทอประกาย ยิ้มชนิด ๆ มุมปาก “นั่นเรียกว่าบรรยากาศพาไป ประมาณว่าเห็นทุกคนยิ้มก็ผลอยิ้มตาม”

“ไม่ได้เรียกว่าอุปทานหมู่หรือ” ผมถาม

“นั่นใช้สำหรับเรียกอะไรที่มันแย ๆ การสนุกสนานในงานวันเกิดไม่ได้แยซะหน่อย” ชาร์ลส์ว่า

“แล้วบรรยากาศที่ทำให้ทุกคนพร้อมใจกันยิ้มมันมาจากไหนล่ะ” ผมถามต่อ

ชาร์ลส์มองน้องสาวที่แต่งชุดสวย กำลังแกะกล่องของขวัญกับเพื่อน ๆ ของเธอในห้องนั่งเล่นใกล้ ๆ พอเธอเห็นว่าเป็นขนมก็แบ่งให้เพื่อน ๆ “ถ้าเป็นที่มาของรอยยิ้มวันนี้ ก็เพราะวันนี้เป็นวันพิเศษของฮันน่าไง”

ผมส่งลูกโป่งที่เป่าเสร็จให้เขา “แต่ก็เป็นวันพิเศษที่คนเรากำหนดขึ้นเองนี่” ผมว่า

ชาร์ลส์ถอนหายใจ ปาลูกโป่งที่เพิ่งรับไปใส่ผม “ที่พิเศษได้เพราะทุกคนกำหนดนี่แหละ ดันเต”

ผมร้อง ‘อ๊วย’ เบา ๆ คลำหัวบ้อย ๆ ตรงที่ถูกลูกโป่งปาใส่ แต่ถูกชาร์ลส์พูดตัดทางว่า “ไม่ต้องแก่ง้งทำเป็นเจ็บ”

ผมมองลูกโป่งในมือ แล้วหันไปมองฮันน่ากับเพื่อน ๆ ของเธอ ในฐานะที่เราเป็นเด็กโตสุดในที่นี้ด้วยวัยเก๋าขบกับลิบขบ จึงได้รับหน้าที่จากผู้ใหญ่ให้จับตาดูไม่ให้ใครเล่นแผลง ๆ

“แล้วเรากำหนดวันพิเศษไปเพื่ออะไร” ผมถาม

ผมรอคำตอบอยู่นาน พอจะเงยหน้าดูว่าชาร์ลส์ได้ยินผมพูดหรือเปล่า เขาก็ตอบเบา ๆ ว่า “เพื่อหวังว่าทุกคนจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน” ขณะพูดชาร์ลส์ไม่ได้มองผม แต่กำลังหันไปมองทางห้องของพ่อเขา พวกญาติผู้ใหญ่ที่มาอยู่ข้างใน มีเสียงพูดคุยสนุกสนานดังออกมา “การได้ตั้งหน้าตั้งตากอยวันสำคัญ ทำให้คนเรามีกำลังใจจะมีชีวิตอยู่ด้วย” ชาร์ลส์พูดต่อเสียงเรียบ

ผมไม่รู้จะพูดอะไรจึงเงยบ ชาร์ลส์เหมือนไม่ชอบที่บรรยากาศรอบตัวเราอึมครึม จึงคว้าลูกโป่งจากมือผม แล้วปาดใส่ผมอีก พอเห็นว่าผมไม่ตอบได้ก็หยิบลูกโป่งอื่นปาดใส่อีก เขาตำผมว่า “นายนะ หัดทำตัวลีนไพลไปกับบรรยากาศหน่อย หัวเราะแล้วมันจะตายหรือไถ่ นี่งานฉลองวันเกิดของน้องสาวฉันเลยนะ”

เราเริ่มทำสงครามลูกโป่งกัน พวกเด็ก ๆ ที่อยู่ไม่ไกลเห็นก็เข้ามาเล่นด้วย จนทำลูกโป่งแตกไปหลายใบ เด็ก ๆ เขาแต่หัวเราะ ชาร์ลส์ก็หัวเราะด้วย สูดท้ายผมก็หัวเราะตามทั้งที่ไม่รู้ว่าทำไม มันไม่ใช่การละเล่นที่สนุกด้วยซ้ำสำหรับผม

ชาร์ลส์ส่งยิ้มให้ผม ดวงตากระจ่างใสสว่างราวท้องฟ้า
ปราศจากเมฆ ผมเขาอยู่กระเซิงเล็กน้อยเพราะเล่นกับเด็ก ๆ

กว่าผมจะรู้ว่ากำลังยิ้มก็ตอนที่ชาร์ลส์บอกว่า “นั่นแหละ
ไม่ได้แะไช้ใหม่ละ”

ผมปล่อยให้ภาพวันวานไหลเรื่อยไปในกระแสความทรงจำ

อีกหนึ่งความทรงจำที่ผมจำได้เกี่ยวกับชาร์ลส์ คือวันแรกที่
ผมเพิ่งย้ายมาไปอยู่ดูดส์วิลล์เลย หลายคนเข้ามาทักทายผมกับพ่อแม่
ตามประสาหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ข่าวแพร่กระจายไว ผมจำตอนที่ยืนมองรถ
ของพ่อแม่ขับออกจากหมู่บ้านไปได้ พอเลิกมองแล้วหันกลับเข้าบ้าน
ก็มองเห็นเด็กชายที่มีตาสีฟ้า ผมสีทอง ตัวกระด้างกระดอนตามจังหวะ
การวิ่งเข้ามาทักผม

“ฉันชื่อชาร์ลส์” เขาแนะนำตัว “ชาร์ลส์ ซัลลิแวน”

“ดินเต ห่วง” ผมแนะนำตัวบ้าง

นอกจากเป็นเด็กผู้ชายเหมือนกันแล้ว เราไม่มีอะไร
เหมือนกันเลย

ชาร์ลส์บอกว่าบ้านเราอยู่ใกล้กัน น่าจะเป็นเพื่อนกันได้ เป็น
เหตุผลที่ผมไม่เห็นว่าเป็นเหตุผลเท่าไร แต่ก็ตอบตกลง การจะเป็น
เพื่อนกับใครสักคนจำเป็นต้องใช้เหตุผลอะไรมากมายรี

ชาร์ลส์เป็นเหมือนเทวดาผู้มีรอยยิ้มกว้างพร้อมมอบให้ทุกคนระดับบนใบหน้า ถ้าเปรียบชาร์ลส์เป็นสีทองสว่างจ้าเหมือนดวงอาทิตย์ ผมก็เป็นสีดำสนิทเหมือนเงา

เขาเดินไปนั่งบนบันไดเฉลียงหน้าบ้านทวดผม ทำท่าทวงราวกับเป็นเจ้าของถิ่น เว้นที่ว่างข้างตัว ๆ ไว้แล้ว บัญชีเรียกให้ผมไปนั่งด้วย แล้วถามว่า “นายย้ายมาจากไหนหรือ”

“ไม่รู้สิ” ผมรู้ว่าคำตอบดูแปลก จึงอธิบายเพิ่ม “เราไม่ได้อยู่ที่ไหนเป็นหลักเป็นแหล่งนะ เราย้ายไปทั่ว”

“แล้วทำไมย้ายมาอยู่ที่นี่ล่ะ ปกติมีแต่คนที่นี่ยากย้ายออก แต่พุดก็พุดเถอะ ฉันเองก็เพิ่งย้ายมาอยู่เหมือนกัน เมื่อปีก่อนนะ” ชาร์ลส์บอก

“ฉันมาอยู่กับยายนะ” ผมตอบ แล้วถามบ้าง “นายอายุเท่าไรหรือ ชาร์ลส์”

เขากางมือสองข้าง ช้างละสี่นิ้วแทนคำตอบ

“แปดขวบ?”

เขาพยักหน้า “นายล่ะ”

“เจ็ดขวบ เด็กกว่านาย” ผมตอบ

นี่มาถึงตรงนี้แล้วผมอดรู้สึกพิลึกไม่ได้ ปัจจุบันชาร์ลส์ที่เคยแก่กว่าผม กลับเด็กกว่าผมเสียแล้ว เพราะเขาถูกหยุดอายุไว้ที่ตัวเลขสิบห้าตลอดกาล

ผมใช้เวลาแต่ละวันไปอย่างเรื่อยเปื่อยหลังจากชาร์ลส์ตาย
ไม่ได้เฝ้ารอคอยวันไหนเป็นพิเศษ ถ้าไม่มองในแง่ความเป็นจริงที่ว่า
ผมยังมีชีวิต เพราะยังไม่มีอะไรมาทำให้ตาย แล้วมาพูดจาเหมือนกวี
ไร้ฝีมือ ก็คงพอบอกเหตุผลได้ว่า ที่ปัจจุบันผมยังหายใจอยู่ก็เพื่อจะได้
จมอยู่ในความทรงจำเก่า ๆ เรื่องของชาร์ลส์เช่นนี้กระมัง
ว่าไปนั้น

วันหยุดที่ดีที่สุดที่สี่ของเดือนพฤศจิกายนคือวันเดินทางของเรา แสงแดดอบอุ่นสาดส่องทั่วท้องฟ้า อุณหภูมิช่วงรอยต่อระหว่างปลายฤดูใบไม้ร่วงเข้าสู่ฤดูหนาวไม่ได้แตกต่างกันมากนัก ลมพัดใบไม้สีเหลือง สีส้ม และสีแดงร่วงหล่นจากต้น รอฤดูหนาวผ่านพ้นเพื่อเกิดใหม่ในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า

ผมนั่งรถที่ห้องนั่งเล่นบ้านซัลลิแวนกับฮันน่า ขณะรอคุณนายซัลลิแวนทำอาหารปิกนิกที่จะกินบนรถ เพราะร้านที่พวกเขาไปประจำเพื่อกินกลางวันระหว่างทางไปวุดส์วิลล์เลยปิดกิจการแล้ว

หน้าต่างบานใหญ่ทำให้ภายในห้องนั่งเล่นที่กว้างขวางสว่างด้วยแสงแดดยามเช้า

บ้านซัลลิแวนเป็นบ้านสำหรับครอบครัวขนาดใหญ่ ใหญ่กว่าบ้านลุงผมที่มีสมาชิกเจ็ดคนเสียอีก

ชาร์ลส์เคยเล่าว่าก่อนจะย้ายไปอยู่วุดส์วิลล์ ครอบครัวเขาประกอบไปด้วยย่า พ่อ แม่ น้ำ เขาและฮันน่า จนกระทั่งพ่อเขาป่วย คนทั้งบ้านยกเว้นน้ำที่แต่งงานแล้วย้ายไปอยู่กับสามี จึงตัดสินใจย้ายไปอยู่ชนบทที่อากาศดี พ่อพ่อเขาตาย ย่าปฏิเสธที่จะกลับมา จากบ้านที่เคยมีสมาชิกถึงหกคนจึงเหลือแค่สามคน และปัจจุบันลดเหลือสองคน

ผมมองน้องสาวของชาร์ลส์ เธออายุสิบขวบ แต่เพราะชุด
แฟนซีนางฟ้ามีปีกที่สวมอยู่ทำให้ดูอายุน้อยกว่าความจริง เธอ
ขัดสมาธิกับพื้นพลางจัดกระเป๋าเดินทาง วางเสื้อผ้าบนตุ๊กตาข้างที่รัก
เหมือนจะห่มผ้า พยายามให้เจ้าตัวยัดหนุนสบายที่สุด

“ไว้เจอกันที่บ้านคุณย่านะ ทีก้า” ฮันน่าพูดกับตุ๊กตาเบา ๆ
แล้วรูดซิปกระเป๋าลาก

ผมรีบกัดริมฝีปากก่อนหลุดปากพูดว่า มันหายใจในกระเป๋า
ไม่ได้หรอก

“ทำไมไม่อุ้มเอาเหมือนปกติล่ะ” ผมถาม เพราะเท่าที่จำได้
เธอมักอุ้มตุ๊กตาเนาตัวนี้ไปไหนมาไหนด้วยเสมอ ตั้งแต่ที่เป็นเด็กเล็ก
แล้ว

“กลัวล้มนะ” ฮันน่าบอก เด็กน้อยเดินมานั่งข้างผม มือเล็ก ๆ
ลูบผมแกละที่ผู้เป็นแม่มัดให้ “ตอนที่ลืมทีก้าที่ห้าง กลัวแทบแย่งนะว่า
จะหาไม่เจอ”

“ก็เลยเก็บไว้เพื่อความปลอดภัยสินะ” ผมพยักหน้าเพื่อสื่อ
ว่าเห็นด้วย

“พี่เคยทำของหายไหม ดันเต” ฮันน่าถาม เธอมีดวงตาสีฟ้า
เหมือนพี่ชาย แต่มีสีเข้มกว่า

“จำไม่ได้ แต่ทุกคนน่าจะเคยทำของหายหมดนะ”

“อะไรคือจำไม่ได้ของพี่เนี่ย”

“ถ้าของที่หายไม่สำคัญก็ไม่จำหรอก แต่ถ้าสำคัญก็ต้องลืม
ว่าทำมันหาย จะได้ไม่เศร้า”

ฮันน่าเลิกคิด ทำหน้าประหลาดใจใส่ผม “นี่แปลกเหมือน
เคยเลยนะ และถ้าสำคัญมันต้องลืมยากสิ”

ผมอดพยักหน้าเห็นด้วยไม่ได้ “ก็จริง ฉันแค่พูดไปเรื่อยนะ”

ยัยหนูกะพริบตามองผมปริบ ๆ ตีความไปว่า “พี่ไม่ค่อยมี
ของสำคัญสินะ”

ผมหนึ่งคิด “ถูกของเธอ”

ฮันน่าคงคิดถึงสิ่งของ แต่ความจริงผมนึกถึงพ่อแม่ที่อยู่
ที่ไหนสักแห่งบนรถบ้าน ผมชินกับการที่พวกเขาสำคัญไม่อยู่ใกล้ตัว
และคิดเองเออเองว่าพวกเขาสบายดี มีความสุขกับการเดินทางผ่าน
เมืองน้อยใหญ่

ผมอยากรู้สึกแบบนี้ได้เวลาคิดถึงชาร์ลส์จัง ถ้าผมไม่ได้ย้าย
ตามมา หรือเราขาดการติดต่อกัน การตายของเขาจะไม่สำคัญอะไร
กับผม ตราบใดที่ผมเชื่อว่าเขาอยู่ที่ไหนสักแห่งเหมือนพ่อแม่ผม --
หรือเปล่านะ

จังหวะที่บทสนทนาหยุดลง คุณนายซัลลิแวนเดินเข้ามา
พร้อมกับถุงกระดาษใบใหญ่ เธอขม่นอย่างภาคภูมิใจ

“รอนานไหม เด็ก ๆ” ผมไม่ได้พูดอะไร แต่ฮันน่ามองสิ่งที่จะ
เป็นข่าวกลางวันของตัวเองอย่างไม่ไว้วางใจ สายตาที่ได้รับจาก

ลูกสาว ทำให้คุณนายซัลลิแวนขำ เธอมองผมเหมือนอยากขอโทษ “ใช้เวลานานไปหน่อย ฉันไม่ถนัดเข้าครัวนะ”

“จั้นทำไมไม่ซื้อเอาล่ะครับ” ปากผมไวเท่าความคิด พอรู้ว่าเสียมารยาทเลยโบกไม้โบกมือพัลวัน “อ๊ะ ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่เป็นไรจ้ะ ดันเต ฉันรู้ว่าเธอหมายความว่าไง ความจริงคือฉันลืมนะ” คุณนายซัลลิแวนหัวเราะ ดูไม่คิดอะไรกับคำพูดผม

“หนูขอดูได้ไหมคะ” ฮันนำเดินเหยียดเหยียดไปรับถุงใส่อาหาร ปิกนิกจากแม่

“ไว้อลันนะ” คุณนายซัลลิแวนยกถุงสูงขึ้น ไม่ให้ลูกสาวคว้าได้ ฮันนำพองแก้มไม่พอใจ

“ถ้าไม่อร่อยล่ะคะ”

“กินเพื่ออยู่จ้ะ”

“ถ้ากินแล้วไม่ได้อยู่ล่ะคะ”

ผมหลุดขำกับคำพูดของยัยหนู

ปกติคุณนายซัลลิแวนยุ่งกับการทำงาน เธอมีอาชีพสถาปนิก ตอนอยู่ที่อยู่ดูดส์วิลล์ คนที่มีหน้าที่ทำอาหารคือคุณย่าซัลลิแวน เมื่อท่านไม่ได้ย้ายมาด้วย อาหารที่ลูก ๆ บ้านนี้ได้กินจึงเป็นอาหารแซ่แซ่ส่วนใหญ่นาน ๆ ที่ถ้ามีเวลา แม่เลี้ยงเดี่ยวคนนี้ถึงจะทำอาหารเอง ซาร์ลส์จะมาบ่นเสมอว่าเรื่องบางเรื่องถ้าทำไม่ได้ก็ไม่ควรฝืน

“อย่าดูถูกฝีมือการทำอาหารของแม่สิ” คุณนายซัลลิแวนพูดเหมือนน้อยใจ แต่สุดท้ายกลับหลุดคำออกมาเอง

ฮันน่ากระซิบกับผมดังพอที่ทุกคนจะได้ยิน “ระวังไว้นะ ดันเต หนูนะมีภูมิคุ้มกันอาหารฝีมือแม่แล้ว แต่พี่ยังไม่มี”

ผมหัวเราะเบา ๆ เล่นกับพวกเขาด้วย แต่น่าแปลกที่จับปล้นผมกลับเศร้าที่แม่ลูกคู่นี้ดูจริงจังเหมือนปกติ

การได้เห็นพวกเขาอยู่ด้วยกันแค่สองคนเป็นภาพที่ชินตา ซาร์ลส์กับฮันน่าเป็นพี่น้องที่สนิทกัน แม้จะอายุห่างกันหนึ่งรอบ แต่เพราะผมมักยึดซาร์ลส์ไว้กับตัว ยัยหนูจึงต้องเกาะติดอยู่กับแม่แทน ยิ่งตอนนี้พวกเขาเหลือกันแค่สองคนเลยยิ่งสนิทกัน

แต่การที่พวกเขาทำตัวเหมือนปกติกลับทำผมรู้สึกพิลึก ผมเอามือมาประสาทกัน ฎไปมาเพราะจู้ ๆ ทำตัวไม่ถูก

คุณนายซัลลิแวนวางถุงอาหารกลางวันลงบนโต๊ะหน้าโซฟาที่ผมกับฮันน่านั่ง แล้วชวนผมคุยว่า “ครอบครัวเธอไม่ว่าอะไรจริง ๆ เหยอที่มากับเราแทนที่จะอยู่กับพวกเธอนะ”

ผมหันหน้าไปทางอื่นพลางตอบว่า “พวกเขาชินแล้วครับหยุดครั้งนี้ยังจะไปดิสนีย์แลนด์อีกต่างหาก ครั้งก่อนก็เห็นว่าคนเยอะมากแท้ ๆ ผมไม่พาตัวเองไปทรมานกับพวกเขาหรอก”

คุณนายซัลลิแวนหัวเราะ “จริงของเธอ ช่วงเทศกาลคนล้นหลามไปซะทุกที่ แต่ถ้ายังจะไปหมายความว่าคุ้มค่าที่จะทนสินะ”

ผมมองออกไปนอกหน้าต่าง “หรือพวกเขาแค่ไม่ได้คิดอะไรมาก”

มีเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ของคุณนายซัลลิแวนกะทันหัน จนเราสะดุ้ง พอเธอเห็นชื่อก็รีบสายทันที

“โง่ เมแกน -- อะไรนะ!” คุณนายซัลลิแวนซังกะกัก เจ้าของบ้าน มีสีหน้าตื่นตระหนก เธอเดินไปมาไม่หยุดขณะคุยสาย

ผมพอคุ่นชื่อเมแกน ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นน้ำของชาร์ลส์ หรือก็คือน้องสาวของคุณนายซัลลิแวน

คุณนายซัลลิแวนคุยกับคนในสาย “อีกสามสัปดาห์ไม่ใช่เหรอ สามีเธอล่ะ เดียวที่รีบไป ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น”

คุณนายซัลลิแวนคิดว่ากุญแจรถ กระวนกระวายจนทำ หลุดมือไปรอบสองรอบ เธอเดินไปจับไหล่ลูกสาว “ฮันน่า คุณน้ำ เมแกนจะคลอดแล้ว อยู่ที่นี่กับฉันเดี๋ยวนี้”

ฮันน่าดูตื่นเต้นไม่แพ้กันเมื่อรู้ว่า เธออยากไปด้วย แต่แม่ สายหน้า เธอหันมาหาผม “ฝากฮันน่าด้วยนะฉันเด”

“แล้วเรื่องไปบ้านคุณย่าล่ะคะ” ฮันน่าถาม แต่คุณนายซัลลิแวนรีบร้อนวิ่งไปขึ้นรถไปแล้ว เหลือเราสองคนมองหน้ากัน ตาปริบ ๆ ผมยกไหล่ ยัยหนูก็ยกไหล่ตาม

“ไม่รู้เลยว่าน้ำเธอท้องแล้ว” ผมพูด “น่ารัก ๆ กับน้องด้วยล่ะ”

ฮันน่าไม่ลังเลที่จะตอบว่าแน่นอน แต่จริง ๆ ในหัวผมสนใจเรื่องอื่นอยู่ เรื่องที่ลูกพี่ลูกน้องที่กำลังจะเกิดคนนี้จะไม่รู้เลยว่านอกจากฮันน่าแล้ว เขาหรือเธอยังมีพี่ชายอีกคนที่ไม่รู้จัก ไม่สิ เขาหรือเธอจะรู้จักชาร์ลส์ผ่านคำบอกเล่าจากคนอื่น ๆ แต่จะไม่มีวันได้รู้จักชาร์ลส์จริง ๆ จะไม่มีวันที่ใครจะได้รู้จักชาร์ลส์อีก

ความจริงที่ว่าตัวตนของชาร์ลส์จะค่อย ๆ สูญหายไปทำให้ในอกผมเคืองคว้าง

“เอาเวลานี้มาตรวจสอบสารพิษแล้วกัน” ฮันน่าที่ไม่รู้ความคิดผมหยิบกล่องอาหารปิกนิกกล่องใหญ่ในถุงกระดาษมาดู ผมสะดุดความคิดในหัวทิ้งด้วยการหันไปสนใจอาหารฝีมือคุณนายซัลลิแวนที่ถูกชาร์ลส์บ่นหนักบ่นหนามาหลายปี มีน้อย ๆ แกะฝาออกเผยภาพคล้ายแซนดวิชที่อัดได้มาแน่น มีไข่ เบคอน แฮม และชีส ผักสลัดกับมะเขือเทศ หน้าตาดูปกติกว่าที่ผมจินตนาการไว้ เมื่อเปรียบเทียบกับการประณามจากชาร์ลส์และฮันน่า

ยัยหนูขมวดคิ้ว “แยะแล้วละ ดันเต พี่มาดูสิ อย่าถูกหน้าตาอาหารหลอกเอานะ”

“ไม่แยะนี่”

“หนูเพิ่งบอกว่าอย่าถูกหน้าตามันหลอกใจ” ฮันน่าบ่น “ไม่รู้ทำไม แต่อาหารที่แม่ทำหน้าตาจะสวนทางกับรสชาติเสมอเลย หนูไปหาเสปียงเพิ่มดีกว่า พี่มาด้วยไหม”

“ไม่ละ” ผมปฏิเสธเรื่องยุ่งยากโดยอัตโนมัติ
ลืมนึกไปว่าพอฮันนำไปห้องครัวแล้ว ที่ตรงนี้จะเหลือแค่ผม
หัวเริ่มคิดฟุ้งซ่านว่าถูกรอบรูปครอบครัวที่แขวนอยู่บนผนัง
ห้องนั่งเล่นจึงอยู่ มันคือภาพถ่ายพ่อแม่ลูกบ้านซัลลิแวน
ประกอบด้วยคุณและคุณนายซัลลิแวน ชาร์ลส์ และฮันน่า

มันก็อยู่ที่เดิมของมันมาตลอด ผมก็เห็นมันมาตลอดเช่นกัน
แต่หลังจากชาร์ลส์ตาย ผมกลับเห็นภาพถ่ายภาพนี้ต่างไป

ผมไม่รู้จะหันเหความสนใจไปตรงไหน เมื่อมีเสียงกระซิบ
จากภาพถ่าย เสียงที่ไม่มีอยู่จริงถามว่าสองในสี่ของคนในภาพหายไป
ไหน

ผมลุกขึ้น รู้ว่าไม่ควรรบกวนภายในบ้านคนอื่น แต่จู่ ๆ กลับทำตัว
ไม่ถูก เลยปล่อยให้ความคุ่นเคยพาไป ลูกสาวเจ้าของบ้านไม่ได้ว่า
อะไร ไม่แม้แต่จะเหลือบมองอย่างเคลือบแคลงด้วยซ้ำตอนที่ผมเดิน
ผ่านห้องครัวระหว่างที่หาเสบียงเพิ่ม เพราะพวกเขาต่างคุ่นเคยกับ
ตัวตนของผมในที่แห่งนี้

แต่ละก้าวนำผมให้เข้าไปใกล้ห้องของชาร์ลส์มากขึ้น จนมา
หยุดอยู่หน้าประตูห้องเขาที่ชั้นสองของบ้าน

ไม่ได้มานานแค่ไหนแล้วนะ ผมคิด ขณะผลักประตูเข้าไป
แล้วต้องประหลาดใจในห้องสภาพยังเหมือนเดิม ไม่สิ จะพูดแบบนี้
ก็ไม่ถูก บางอย่างก็แตกต่างจากเดิม แม้ข้าวของทุกอย่างยังอยู่ครบ

แต่ผ้าห่มที่ไร้รอยยับ ผ้าม่านที่ปิดสนิท และกลิ่นอับเพราะไม่ได้ระบาย อากาศมานานสร้างบรรยากาศไม่สบายใจให้ผม

นายคาคดหวังจะเจอห้องแบบไหนล่ะ ดันเต นายรัฐอยู่แก่ใจว่า ห้องนี้ไร้เจ้าของไปแล้ว

ผมเดินไปที่เตียง แต่กลัวว่าถ้านั่งลงไปจะทำให้ผ้าปูยับจนถูก จับได้ การแอบเข้าห้องลูกชายที่ตายไปแล้วของเจ้าของบ้านน่าจะ ไม่ใช่เรื่องดีนัก แม้ว่าเขาจะเป็นเพื่อนผม แล้วผมก็เคยมาที่นี่ไม่รู้กี่ครั้ง ต่อทีครั้งแล้วก็ตาม

ผมนั่งชันเข่าบนพื้นที่เบื่อนุ่นบาง ๆ สองตามองตรงไปที่ จอโทรทัศน์ที่เคยดูกับชาร์ลส์ มือเปิดตู้ทีวีได้ชั้นวางโทรทัศน์ของเขา สภาพเหมือนเดิมกับที่ผมจำได้

แม่ของชาร์ลส์ไม่ได้แตะต้องอะไรในห้องเขาเลย

ผมไล่อ่านรายชื่อหนังสือบนชั้นกล่องทีวีดีตัวอย่างไร้ความหมาย มีหลายเรื่องที่ผมไม่เคยดู และหลายเรื่องที่ชาร์ลส์รื้อภาคต่อ แต่ยังไม่ ฉาย

ผมเจอแผ่นดีวีดีเรื่อง*ที่ราบปีเทีย สะพานมหัศจรรย์* น่าตกใจที่ ผมจำเนื้อเรื่องไม่ได้แล้ว แต่กลับจำเรื่องอื่นได้ ครั้งนั้นพวกเราอยุ่ที่ วูดส์วิลล์อยู่เลย หนังสือเรื่องนี้ทำเอาฮันน่า น้องสาวที่รักพี่ชายดูจบ แล้วร้องไห้พลงทูปพี่ชายพลง ขอบอกที่ชาร์ลส์ไม่เคยถอนลวงหน้าว่าจบ เศร้า

“ไม่ได้เศร้าสักหน่อย พี่ว่าจบสวายนะ” ชาร์ลส์ว่า แต่ยอมให้น้องสาวทบทวนใจ เพราะแม้ปากจะยืนยันว่าไม่ได้จบแน่ แต่ถ้าเขารู้ตอนจบก่อน ชาร์ลส์ต้องไม่ให้อันน่าดูด้วยแน่

“จะจบสวยได้ไง เธอตายนะ!” คนเป็นน้องร้องอแง แล้วสองพี่น้องก็หันมามองผมพร้อมกันเพื่อขอความเห็นจากบุคคลที่สาม

“ฉันว่าเศร้า แต่ไม่ได้แย่อย่างที่ชาร์ลส์ว่า” ผมจำที่ตัวเองตอบได้

พวกเราไม่เคยดูเรื่อง*ที่ราบปีเตี้ย*อีก คิดว่านะ ผมไม่รู้หรือว่าชาร์ลส์เคยเปิดดูอีกหรือเปล่า แม้ว่าผมกับชาร์ลส์จะไม่ได้เกลียดหนังเรื่องนี้เหมือนอันน่า แต่สำหรับเรามันไม่ใช่หนังประเภทที่ดูจบแล้วจะอิมมอกอิมใจอะไร คลับคล้ายคลับคลาว่าหนังเกี่ยวกับมิตรภาพของสองเพื่อนรัก -- และอุบัติเหตุที่พรากหนึ่งในพวกเขาจากไปอย่างไม่หวนกลับ

ฉับพลันที่ความว่างเปล่าข้างในชัดเจนกว่าที่เคย

ผมกะพริบตาถี่ ๆ เพื่อไม่ให้น้ำตาไหล อย่ายืมที่ชาร์ลส์เคยพูดสิ ในเวลานี้คำพูดครั้งนั้นเปรียบดังคำสั่งเสียเลยนะ ผมย้ำในใจ จนหยุดก่อนสะอื้นที่แล่นขึ้นมาจุกอกได้

ผมวางปลายนิ้วบนสันกล่องดีวีดีเรื่อง*ที่ราบปีเตี้ย* แล้วดันออกมา สภาพยังใหม่ไม่ต่างจากในความทรงจำ แต่น้ำหนักกล่องกลับแปลก ๆ เหมือนมีอะไรนอกจากแผ่นดีวีดีอยู่ข้างในด้วย พอเปิดออก

ก็พบของจดหมายยับ ๆ ถูกพับครึ่ง ฝ่ามือผมชุ่มเหงื่อเมื่อเห็นลายมือที่
จ่าหน้าของ สองตาเบิกกว้าง ไม่อยากเชื่อว่าจะเจอของแบบนี้

'อย่าเปิดจนกว่าจะอายุ 33 ปี'

ไม่รู้ว่าผมใช้เวลาอ่านข้อความสั้น ๆ นี้นานแค่ไหน เพราะใน
หัวผมมันยาวนานเหมือนตลอดกาล อากาศอบอุ่นแท้ ๆ แต่เสื่อกลับ
ชุ่มไปด้วยเหงื่อ หากพิจารณาจากหมึกปากกาที่สีเริ่มซีดแล้ว จดหมาย
น่าจะไม่ได้ถูกเตะต้องมานานพอตัว จะตั้งแต่วันที่เจ้าของลายมือเล็ก
ที่จะซ่อนมันจากสายตาเลยหรือเปล่านะ

แต่กว่าจะครบกำหนดเวลาที่วางไว้ ระหว่างทางกลับเกิด
เรื่องพลิกผันไปก่อน

ผมพยายามห้ามความคิดที่จะเปิดจดหมาย ตามหลักแล้ว
คุณนายซัลลิแวนคือคนแรกที่ควรได้อ่าน เพราะเธอเป็นแม่ของชาร์ลส์
แต่ผมก็เป็นเพื่อนของเขา ข้า้เป็นคนี่เชื่อมั่นด้วย ผมรู้ว่าเป็นความคิด
ที่เห็นแก่ตัว แต่พอรู้ตัวอีกที ผมก็อ่านบรรทัดแรกของจดหมายแล้ว

ถึง ชาร์ลส์คนที่อายุ 33 ปี

สวัสดี ฉันคือชาร์ลส์คนที่อายุ 10 ปี

นายคงจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองเขียนอะไรไว้ หรือเขียนไว้เมื่อไร
เราเขียนนี่ตอนที่ย้ายกลับมา จำได้ไหม

พ่อตายตอนอายุ 33 ปี เท่ากับนายตอนนี่เลย

ไม่ ชาร์ลส์ นายเปล่า

ป่านนี้นายน่าจะทำได้แล้ว แต่ฉันตอนนี้ยังหยุดคิดเรื่อง
พ่อไม่ได้เลย ฉันหวังว่าเมื่อถึงวันที่นายอ่านจดหมายฉบับนี้ นายจะ
หยุดคิดเรื่องพวกนี้ได้นะ

งานศพเพิ่งผ่านไปไม่นาน ฉันยังจำที่ญาติ ๆ บอกกับฉันได้
ว่าไม่มีพ่อแล้ว ต้องดูแลแม่กับน้องนะ ทั้งที่แม่กับฮันน่ารับมือเรื่องนี้
ได้ดีกว่าฉันอีก แม่บอกว่าไม่มีอะไรให้ต้องร้องไห้ เพราะตอนนี้พ่อกลับ
สู่อ้อมกอดพระเจ้าแล้ว ท่านจะอยู่สุขสบายที่นั่น

ไม่กี่วันก่อนฉันตั้งกระทู้ถามว่าดินแดนหลังความตายมีจริง
ไหม

คนหนึ่งถามกลับแทนคำตอบว่า 'มีทฤษฎีมาพิสูจน์ว่ามีจริง
ไหมล่ะ'

มีคนมาแย้งว่า 'เพราะพิสูจน์ไม่ได้ จึงตอบว่าไม่มีจริงไม่ได้
เหมือนกันนั่นแหละ'

แล้วมีอีกคนมาบ่นว่า 'จะรู้คำตอบเรื่องแบบนี้ไปเพื่ออะไร
เอาเวลาไปทำมาหากินเถอะตอนที่ยังมีชีวิตอยู่เถอะ'

แล้วก็ประเภทที่ 'ถ้าพวกคุณเข้าใจพระเจ้าได้เมื่อไรจะ
เข้าใจเอง ฉันจะไม่อธิบาย เพราะอธิบายไปคุณในตอนนี้อย่างไร
เข้าใจได้หรอก'

นี่มันไร้สาระชะมัด

แต่สุดท้ายฉันก็หาคำตอบที่เป็นคำตอบจริง ๆ เจอ

'มีจริงเหมือนศาสนา มีจริงเหมือนกับพระเจ้า มีจริงเพราะ
คนเราเชื่อ มนุษยชาติสร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาเพื่อปกป้องตนจาก
ความกลัว'

ที่ผ่านมา แม่ชอบพูดว่าพระเจ้าเฝ้ามองเราอยู่ แต่ที่แน่ ๆ
คนที่เฝ้ามองพ่อคือพวกเรา ทั้งตอนที่เริ่มป่วย สู้กับความทรمانจาก
การรักษา และจากไป ตลอดเวลาที่ว่ามา พระเจ้าอยู่ที่ไหน หรือ
เฝ้ามองที่ว่าเป็นแค่เฝ้ามองจริง ๆ

เจตนาของฉันไม่ใช่หลบหลู่ แต่แค่ไม่เข้าใจว่าทำไมในเวลา
ฉันต้องการแม่ แม่กลับต้องการพระเจ้า ไม่ใช่ที่เราควรต้องการกัน
และกันหรือ

คำตอบคือ ฉันขจัดความกลัวของแม่ไม่ได้ แต่พระเจ้าทำได้

เรารู้ว่าพ่อทรمانเพราะอาการป่วยมานาน ฉันเพื่อฝัน
เหมือนเด็ก ๆ ว่าสักวันพ่อก็จะหาย แต่แม่ที่รู้ว่าเวลากำลังนับถอยหลัง

อยู่ไม่ยอมให้พ่ออยู่ใต้ดินตามลำพัง เพราะแม่จะส่งพ่อไปดินแดนที่
สวยงามกว่า ที่อาณาจักรของพระเจ้า

แต่ฉันทำเหมือนแม่ไม่ได้

ความตายสำหรับฉันคือจุดจบ

ประหลาดเนอะ ที่คนอายุเท่านี้จะมาหมกมุ่นกับความตาย
แต่การจากไปของพ่อทำให้ฉันตั้งคำถามกับตัวเองหลายอย่าง

พักหลังมานี้ ฉันเริ่มถามตัวเองว่าพอใจกับชีวิตหรือยัง มี
อะไรใหม่ที่ยากทำแต่ยังไม่ได้ทำ ฉันอยากพูดว่าจะใช้ชีวิตให้คุ้มค่า
ชีวิตมันสั้น ไม่มีเวลาให้คิดมากกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง

แต่ความจริงคือตอนนี้ฉันไม่อยากทำอะไรเลย

ถ้าได้ไปที่บ้านร้างคงดี จำได้ไหม ชาร์ลส์ บ้านร้างตรง
เนินเขาที่วูดส์วัลเลย์นะ อยู่ที่นั่นแล้วรู้สึกเหมือนห่างไกลจาก
ความเป็นจริง ราวกับอะไรก็เป็นไปได้เลย

ฉันไม่รู้หรอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต นายอาจเจอเรื่อง
เลวร้าย อาจทำอะไรไม่ถูก อาจลืมเรื่องต่าง ๆ ไปหลายอย่าง แต่หวัง
ว่านายจะไม่ลืมช่วงเวลาดี ๆ ที่ผ่านมานะ ตอนที่พ่อยังไม่ตาย เรายัง
ไม่ได้ย้ายจากวูดส์วัลเลย์ ช่วงเวลาที่ยังไม่มีอะไรเปลี่ยน

คงจะดีถ้าได้กลับไปที่นี่อีก

จากชาร์ลส์ คนที่อายุ 10 ปี

เหมือนออกซิเจนในห้องหายไปฉับพลัน หยุดลมหายใจ
ผมชะงัก และบางอย่างในปอดผลัดดันผมอย่างรุนแรง

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ 2565

ห้า

น่าสงสารคุณนายซัลลิแวนที่เหมือนออกไปรถติดเล่นเพื่อวนกลับมา เพราะระหว่างทาง น้ำเมแกนผู้ลูบท้องป่อง ๆ อยู่กับสามีที่โรงพยาบาล ไทรมอบอกว่าไม่ต้องมาแล้ว แม้จะเกิดอาการน้ำเดินที่ทำเอาตื่นตระหนก แต่ยังไม่มีความเสี่ยงที่จะคลอด จึงถูกหมอส่งกลับไปรอดูอาการที่บ้านก่อน

คุณนายซัลลิแวนบ่นกับพวกเราว่าถูกทำใจหายใจคว่ำหมด กำหนดการไปบ้านคุณย่าจึงไม่ถูกยกเลิก ถึงจริง ๆ ผมคิดว่าคุณนายซัลลิแวนอยากอยู่เผื่อน้องสาวที่ท้องใกล้คลอดมากกว่า แต่จะปล่อยคุณย่าซัลลิแวนที่ร้อหลานสาวของตัวเองในวันขอบคุณพระเจ้าไปเฉย ๆ ไม่ได้เช่นกัน

ตารางเวลาที่วางไว้รวนไปเยอะ ความจริงเราน่าจะได้ออกรถตอนเช้า แล้วไปถึงบ้านคุณย่าซัลลิแวนตอนบ่าย แต่กลับได้ออกรถจริง ๆ ตอนใกล้เที่ยง ทำให้น่าจะถึงตอนเย็น ๆ ยิ่งเป็นวันหยุดเทศกาลยิ่งเดายากเพราะไม่รู้รถจะติดมากไหม

เราขับผ่านถนนเส้นแล้วเส้นเล่า รถออกนอกเมืองเข้าสู่ชนบทวุดส์วิลล์ ผมกับฮันน่าจากที่ตื่นตื่นเริ่มมองจนหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่หลายครั้ง ซึ่งช่วยให้ผมลืมน้ำหนักบางอย่างในจดหมายที่แบกรับไว้ได้ชั่วคราว

เรื่องจดหมายของชาร์ลส์ ผมยังไม่พร้อมจะบอกใคร เพราะบรรยากาศไม่เหมาะนัก ผมซ่อนจดหมายไว้ในกระเป๋าเดินทางสะพายข้างที่ใส่เสื้อผ้าของตัวเอง ที่ตอนนี้วางอยู่หลังรถกับกระเป๋าเดินทางของแม่ลูกชิลลิแวน

ผมนึกถึงข้อความช่วงท้ายในจดหมายที่อ่าน นึกถึงบ้านร้างที่ชาร์ลส์อยากกลับไป ครั้งสุดท้ายที่ผมไปที่นั่น คือวันที่ฝังพ่อของเขา นับแล้วก็เป็นเวลาหกปี ผ่านมานานหลายปีขนาดนี้แล้วหรือเนี่ย

ผมรู้สึกแปลก ๆ เหมือนมันไม่ได้ขนาดนั้น

สัญญาตอนที่บ่งบอกว่าเราเข้าสู่ชนบทอย่างวุตส์วิลล์แล้วคือการที่รถขับสวนไปมาน้อยลง และบ้านเรือนข้างทางถูกแทนที่ด้วยฟาร์ม เคยได้ยินว่ามีฟาร์มชื่อดังที่มีคนมาเที่ยวอยู่เยอะแฉะแถวนี้ เดว่ารถสวนมากมุ่งตรงไปที่นั่น ส่วนบ้านสีขาวซีดที่คั่นเคยของพวกเขาอยู่อีกไกล ห่างจากพื้นที่ที่มีชื่อเสียง มีเพียงธรรมชาติที่ไร้คนมาควบคุม

ผมเท้าคาง เหม่อมองออกนอกหน้าต่างรถ ป้าเขาสองข้างถนนมีสีทองอร่ามของฤดูใบไม้ร่วง

ห้องของฮันน่าส่งเสียงประท้วงแทรกเสียงเพลงที่คุณนายชิลลิแวนเปิด

“แม่คะ หิวแล้ว” ยัยหนูพูด ตามองถุงอาหารปิกนิกที่วางอยู่ข้าง ๆ บนเบาะหลัง

“เด็ก ๆ กินก่อนได้เลย” คนเป็นแม่บอก สายตาจับจ้องบน
ท้องถนนชนบทที่ว่างเปล่า

แม่ฮันน่าจะบ่นเรื่องอาหารฝีมือตัวเอง แต่ก็กิน แล้วก็น
ว่ารสชาติประหลาด เธอแกะถุงขนมที่เอามากินควบคู่เพื่อกลบรสชาติ
ไปด้วย

ผมลองกัดแซนวิชคำหนึ่ง เคี้ยวสองทีแล้วเอียงคอ มี
บางอย่างแปลก ๆ แต่ผมไม่รู้ว่ามันคืออะไร รสชาติไม่นับว่าแย่ แต่
ประหลาด คำเตือนที่ได้รับถือว่าเกินจริงไปหน่อย

“รสปกตินี้” ผมพูดพลางกินแซนวิชพลาจ

ไม่ใช่แค่ฮันน่า แม้แต่กับคุณนายซัลลิแวนที่เป็นคนทำก็ดู
ประหลาดใจ เธอร้องฮ้า “ว่าแล้วว่าแม่ไม่ได้ทำอาหารแย่ แต่สูตรแม่
แค่ไม่ถูกปากลูกเฉย ๆ”

ฮันน่าแย้ง “ฉันเตพูดว่าปกติ ไม่ได้พูดว่าอร่อยนะคะแม่”

คำพูดหยอกเย้าของลูกสาวทำเอาสองแม่ลูกหัวเราะ

ตอนกินก็ไม่อะไรหรอก แต่กินเสร็จสักพักรสชาติแปลก ๆ
กลับติดค้างในปาก ทำเอาทวนใจไม่น้อย ผมล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบ
หมากฝรั่งแกะแล้วห่อหนึ่งขึ้นมา

“เอาไหม” ผมยื่นไปให้ฮันน่าที่เบาะหลัง

“รสมินต์เธอ” เธอทำหน้าที่เหยือก มือถือแซนวิชที่กินไม่
หมดไว้ “ไม่ชอบเลย”

ผมเอาแผ่นหมากฝรั่งที่ยื่นให้คืน ก่อนแกะใส่ปากตัวเอง แล้ว
หันไปถามคุณนายซัลลิแวน “คุณนำเอาไหมครับ”

คนขับสายหน้า “ไม่ดีกว่าจะ”

ฮันนำหัวเราะ “ดินเต คนเราไม่กินยาสี่พินกันหรอกนะ”

“มองยังไงก็เป็นหมากฝรั่ง” ผมหันมู่ย

“แต่มีรสของยาสี่พิน” ยัยหนูว่า

พวกเราทะเลาะเรื่องหมากฝรั่งี่ง่าเพื่อแก้เบื่อระหว่าง
เดินทาง ไม่ได้จริงจังอะไรนัก เราหยุดเมื่อมีเสียงสายเข้าโทรศัพท์
คุณนายซัลลิแวน เธอเบี่ยงรถจอดข้างทาง ก่อนรับสาย

“ใกล้ถึงบ้านย่าฮันนำแล้ว --” เธอชะงัก คิ้วขมวดด้วยความ
กังวล “รอบนี้แน่ใจนะ”

ผมหันมองฮันนำ เราสบตา คิดในใจพร้อมกันว่าน้ำเมแกน

“อย่าบ้าบ้า ขับรถแค่นี้ทำไมจะไปเหนื่อยอะไร แต่ก่อนฉันขับ
ไปกลับแทบทุกวันด้วยซ้ำ เดี่ยวฉันไปหา” คุณนายซัลลิแวนพูดพลาง
นิ้วเคาะพวงมาลัยพลาง ทิ้งท้ายก่อนวางสายว่า “ไม่ต้องกังวล พระเจ้า
จะคุ้มครองเธอ”

คุณนายซัลลิแวนหันมามองเรา แล้วประกาศว่า “ข่าวร้าย
ไม่สิ ข่าวดี ฮันนำ น้องสาวหนูจะคลอดแล้ว แม้มีเวลาไม่มาก ดังนั้นได้
เวลาออกกำลังกายแล้ว”

เธอจะให้เราเดินไป

คุณนายซัลลิแวนหันมามองผมด้วยสายตาขอโทษขอโพย แต่ไม่มีที่ท่าจะเปลี่ยนใจ เธออ่อนรนเกินกว่าจะพาเราไปต่อได้

ด้วยความที่เข้าสู่บริเวณหมู่บ้านที่บ้านคุณยาซัลลิแวนอยู่ แล้ว ถ้าจะเดินก็เดินไม่ไกล แม้ขับรถไปจะไวกว่า แต่จะกลับเข้าเมือง ตอนนี่ต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง และต้องไปโรงพยาบาลต่อด้วย ในวันหยุดที่รถติดแบบนี้ยิ่งเดาไม่ถูกว่าจะใช้เวลาเท่าไร

ถึงอย่างไรพวกเราก็เคยอยู่ที่นี้ ต่างก็รู้เส้นทางและรู้จักคนในหมู่บ้าน คุณนายซัลลิแวนรู้ว่าปลอดภัยพอที่จะปล่อยเราลงตรงนี้

“หนูอยากไปดูน้องด้วย ฮันน่าพูด

“ลูกจะปล่อยให้ย้ายอยู่ตามลำพังในวันขอบคุณพระเจ้าไม่ได้ นะ” คุณนายซัลลิแวนสายหน้า ยัยหนูไม่ลังเลเลยที่จะขึ้นวินาทีผม

ผมยิ้มช้า “คิดว่าย่าเธออยากเจอหลาน หรืออยากเจอคนนอกล่ะ”

จริง ๆ ฮันน่าก็คิดถึงย่าไม่น้อย เธอใช้เวลาคิดสักพัก และตัดสินใจว่าอยากเป็นหลานรักมากกว่าเป็นพี่สาวของเด็กที่ไม่เคยเห็นหน้า

สุดท้าย เราสองคนจึงยื่นถือกระเป๋าเดินทางของตัวเอง มองรถของคุณนายซัลลิแวนขับย้อนกลับไป เหลือแค่ผมกับฮันน่าสองคนที่ข้างถนนคอนกรีตกว้างโล่งของชนบท นาน ๆ ที่จะมีรถขับผ่านมา สักคัน

ลมพัดกลืนอายชนบทที่คุ้นเคย มีเพียงเสียงล้อลากจาก
กระเป๋าสันนำดังคลอเสียงใบไม้ในป่าข้างทาง

ข้างบนคือฟ้าโปร่งยามเย็น ส่วนใต้เท้าเราเป็นใบไม้เปลี่ยนสี
ของฤดูใบไม้ร่วง

เราน่าจะใช้เวลาเดินไปประมาณยี่สิบถึงสามสิบนาที ใน
หมู่บ้านกลางป่าเขาที่มีดิวแบบนี้ ผมคิดว่าเราน่าจะถึงบ้านคุณย่า
ซัลลิแวนตอนหัวค่ำ

เด็กหญิงเดินนำหน้าผมเล็กน้อย ปีกของเล่นที่เธอสวมขยับ
ตามจังหวะการเดิน เหมือนปีกของนก ผมคิด แต่ปกติแล้วของเล่น
แบบนี้มักจะปะป้ายขายในชื่อว่าปีกนางฟ้า ไม่รู้ทำไม คำว่านางฟ้า
ทำให้ผมนึกถึงชาร์ลส์ ไม่ได้จะหมายความว่าเขาเหมือนนางฟ้าหรอก
ที่ผมนึกถึงเขาเพราะพวกมีปีกแบบนี้ได้ชื่อว่ายูบนสวรรค์

ตามความเชื่อทั่วไป คนดีจะขึ้นสวรรค์ ถ้าจริง ชาร์ลส์น่าจะ
อยู่ที่นั่น เขาก็นับว่าเป็นคนดีคนหนึ่ง แต่จากจดหมายที่ชาร์ลส์ทิ้งไว้
เขาไม่เชื่อเรื่องดินแดนหลังความตาย และไม่เชื่อเรื่องพระเจ้าด้วย

ครอบครัวผมไม่ได้เคร่งศาสนา เท่าที่ผมจำความได้ พวกเรา
ไม่เคยคุยกันเรื่องนี้ เวลาได้ยินคนอธิบายเหตุผลต่าง ๆ นานาที่
สนับสนุนว่าพระเจ้ามีจริงหรือไม่จริง ผมพบว่าสองฝ่ายต่างอ้าง
ตรรกะของตน ส่วนตัวผมไม่สนใจ เพราะไม่อยากยุ่งกับฝ่ายไหน น่าปวด
หัวออกที่ต่างฝ่ายต่างบอกว่าตนพิสูจน์ได้

สิ่งหนึ่งจะถูกพิสูจน์มีจริงไปพร้อม ๆ กับไม่มีจริงได้อย่างไร
ผมนึกถึงจดหมายของชาร์ลส์ และนึกย้อนกลับไปที่วันที่
ฝั่งศพพ่อของเขา ที่บ้านร้าง ชาร์ลส์บอกผมว่า “แม่บอกฉันกับฮันน่า
ว่าอย่าร้องไห้ เพราะพระเจ้าพาพ่อไป”

ผมมองด้านหลังของเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ตรงหน้า ถามไม่อ้อม
ค้อมว่า “ฮันน่า เธอเชื่อเรื่องพระเจ้าไหม”

“เชื่อสิ” คำตอบของเธอตรงตามที่ผมคิด เมื่อพิจารณาจาก
สิ่งที่ชาร์ลส์เคยพูด

เธอไม่แม้แต่จะหันมามองผมด้วยซ้ำ หรือถามกลับว่าถาม
ทำไม รวากับว่าคำถามของผมเป็นคำถามธรรมดาทั่วไป และคำตอบ
ของเธอก็เป็นคำตอบธรรมดาทั่วไปเหมือนกัน

“อะไรทำให้เธอคิดว่าพระเจ้ามีจริงหรือ”

“อะไรทำให้ --” คราวนี้ฮันน่าทวนคำถามครั้งหนึ่งแล้วหันมา
หาผม เธอดูสับสน มีสีหน้าเหมือนเพิ่งถูกถามอะไรแปลก ๆ แล้วตอบ
ว่า “ทุกอย่างไง”

“เช่นอะไร” ผมไม่พอใจคำตอบเธอเท่าไร “ถ้าพระเจ้ามีจริง
ทำไมทำให้การมีชีวิตยากนักล่ะ”

“แม่เคยบอกว่าคุณอยากลำบากตอนนี้ ก็เป็นแค่ช่วงเวลา
สั้น ๆ เท่านั้น” สายตาฮันน่าชี้ตรงไปที่คำตอบ “พระเจ้าไม่ส่งบท
ทดสอบที่เราผ่านไม่ได้มาให้หรอก พระองค์จะช่วยเหลือมนุษย์ให้พ้น

จากความทุกข์ และให้พบกับความสุขนิรันดร์ในตอนท้าย พระองค์จะ
ชดเชยให้เรา”

เพื่ออะไรละนั่น

ฮันน่าเริ่มเดินต่อไปข้างหน้า ผมก้าวตามไปอย่างเอื่อยเฉื่อย
ครู่หนึ่งที่ไม่มีใครพูดอะไร มีเพียงเสียงกระเป่าล้อลากของฮันน่าดังบน
พื้นดินขรุขระ

ผ่านไปสักพัก ฮันน่าจึงพูดต่อ “พระเจ้าคือผู้สร้างโลก สัตว์
และมนุษย์ อิม แม่เคยบอกว่าไงนะ จักรวาลซับซ้อนเกินกว่าจะเกิด
จากความบังเอิญ ทุกอย่างเกิดจากความตั้งใจของพระเจ้า น่าจะ
ประมาณนี้แหละ”

แปลว่าพระเจ้าเกิดจากความไม่รู้ละสิ ผมคิดในใจ แต่ไม่ได้
พูดออกไปเพราะมันน่าจะไร้มารยาทไปหน่อยถ้าจะไปขัดความเชื่อ
คนอื่น

ผมกำชับสายกระเป่าสะพายแน่น มีอีกคำถามที่ผมอยากรู้

ลูกกระต๊อผมขยับขึ้นลงขณะเอ่ยถาม “ฮันน่า เธอเชื่อไหม
ว่าสักวันจะได้เจอกับคนที่ตายไปแล้ว -- อย่างพ่อของเธอกับชาร์ลส์”

“ค่ะ!” ฮันน่าตอบทันทีด้วยที่ท่าร่าเริง ฟังดูมีความมั่นใจกว่า
ตอนพูดเรื่องพระเจ้าจนผมแปลกใจ “แม่บอกว่าเป็นคือการเดินทางไกล
ที่พ่อกับชาร์ลส์ล่องหน้าไปก่อน พวกเขารอพวกเราอยู่ที่ปลายทาง
และวันหนึ่งพวกเราจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอีก”

ยัยหนูเงยหน้ามองท้องฟ้า รวากับหาเส้นทางสู่สวรรค์กลาง
หมู่เมฆ

จริงสินะ ผมคุ้น ๆ ว่าเคยได้ยินเรื่องที่มีแต่ผู้มีศรัทธาที่จะได้
ไปอาณาจักรพระเจ้า

ผมเกือบถามไปว่าชาร์ลส์เชื่อในพระเจ้าด้วยหรือ เพราะ
หากอิงจากเนื้อความในจดหมาย เขาไม่เชื่อเรื่องนี้ แต่ผ่านมาหลายปี
ผมไม่มีอะไรยืนยันได้ว่าชาร์ลส์จะคิดเหมือนเดิม เขาอยู่กับแม่ที่เชื่อ
ในพระเจ้า จะไม่ได้รับอิทธิพลเลยหรือ

แต่ต่อให้ถ้าพระเจ้ามีจริง อาณาจักรพระเจ้ามีจริง และ
ชาร์ลส์เชื่อเรื่องพระเจ้าจริง ผมที่ไร้ศรัทธาจะไม่สามารถไปอาณาจักร
พระเจ้าเพื่อพบชาร์ลส์ได้

ความคิดนี้ทำให้ผมไม่อยากเชื่อในพระเจ้า

“จริง ๆ หนูก็ไม่ค่อยเข้าใจหรอก แต่แม่บอกว่ายังไม่เข้าใจก็
ไม่เป็นไร แค่รับรู้ไว้ก่อนก็ได้ แต่หนูเชื่อจริง ๆ นะ ดันเต” ฮันนาพูด

“เธอไม่เข้าใจแต่เธอเชื่อ?”

“ทำไมหรือ”

“ฉัน -- ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม” ผมตอบ “เราเปลี่ยนไปคุย
เรื่องที่สมวัยเราเถอะ อย่าง -- อย่างเธอเชื่อเรื่องแฟรี่ไหม”

“ทำไมมีแต่เรื่องเชื่อไม่เชื่อล่ะคะ”

“งั้นเธอหาหัวข้อสิ”

“ได้เลย ว่าแต่ทำไมพี่ชวนหนูคุยเรื่องพระเจ้าล่ะ”

“นั่นแหละ เรื่องสนุก ๆ ของเธออะ” ผมเลิกคิ้ว

“เปล่าๆ หนอย แค่สงสัยว่าพี่มีอะไรในใจหรือเปล่า คนส่วนมากจะถามหาพระเจ้าตอนมีเรื่องคิดไม่ตก”

ผมชะงัก อดรู้สึกว่าเขาพูดถูกไม่ได้ แต่เจตนาผมไม่ใช่ขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าหรอก เพราะการคุยเรื่องนี้กับเธอทำให้ผมตระหนักได้ว่าตัวเองเป็นพวกต่อต้านพระเจ้า

“นี่แม่เธอก็เป็นคนพูดแหละ” ผมถาม

“เวลามีความสุขคนเรามักลืมพระเจ้า แต่พอทุกข์ก็กลับถามหาพระองค์” ฮันน่าพูดซ้ำ ๆ เหมือนนำถ้อยคำมาจากความทรงจำ

“จริง ๆ ไม่ว่าจะทุกข์ สุข หรือสถานการณ์ไหนฉันไม่เคยถามหาพระเจ้าหรอก” ผมพูดสิ่งที่คิดในหัว

ผมรู้จักฮันนามากแต่ไหนนะ ผมรู้ว่าเธอคือน้องสาวของชาร์ลส์ ผมดูแลเธอเหมือนพี่ชายคนหนึ่ง แต่ในใจผม เธอก็เป็นแค่น้องสาวของชาร์ลส์เท่านั้น

ผมรู้อะไรเกี่ยวกับยัยหนูนี้บ้างนะ

เธอชอบสีขาเหมือนชาร์ลส์ มีตุ๊กตาข้างชื่อทิก้า เคยขอแ่งที่พี่ชายไม่พาไปเล่นด้วยที่บ้านร้างเพราะกลัวเธอจะเกิดอันตราย

เธอเชื่อในพระเจ้า เชื่อว่าเธอจะได้พบคนในครอบครัวที่ตายไปแล้ว

แต่เธอร้องไห้ในงานศพพ่อ และร้องไห้ในงานศพชาร์ลส์ ผม
จำได้ แต่ไม่แปลกหรือ ผมที่ไม่เชื่อว่าจะได้เจอชาร์ลส์อีก กลับไม่
ร้องไห้ในพิธีศพของเขาเลย

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ 2565

หก

ระหว่างทางไปบ้านคุณย่าซัลลิแวน เราเริ่มเดินผ่านบ้านคน บางหลังเราก็พอคุ่นหน้าคุ่นตาเจ้าของบ้าน บางหลังเราก็รู้จัก แต่ตัวบ้านห่างจากข้างถนนที่เราเดินอยู่เกินกว่าฮันน่าจะอยากออกไปทักทาย ส่วนผมไม่สนใจคุยความหลังกับใครตอนนี้ เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันที่ผมเคยมีที่นี่ ส่วนใหญ่ย้ายไปเมืองอื่นที่เจริญกว่าหมดแล้ว

ลุง ๆ ป้า ๆ ที่เรารู้จักบางคนกำลังนั่งพักผ่อนตรงเฉลียงหน้าบ้าน พวกเขาโบกมือทักทาย เราโบกกลับ

พื้นเริ่มขรุขระกว่าเดิมเมื่อเราเดินเข้าสู่ถนนดินที่ตัดผ่านทุ่งหญ้า ตรงไปบ้านคุณย่าซัลลิแวน ฮันน่าลากกระเป๋ายากขึ้น ผมอาสาหิ้วให้ เพราะกลัวว่าข้างยัดหนุนที่อยู่ข้างใน นอกจากจะหายใจไม่ออกแล้ว น่าจะฉีกแตกแล้วด้วย กระเป๋าเดินทางของเธอไม่หนักนัก เพราะใส่เสื้อผ้าสำหรับมาค้างไม่กี่วันเท่านั้น

ตอนที่เราเริ่มคิดว่าจะคุยเล่นหัวข้ออะไรเพื่อฆ่าเวลา รถกระบะบุโรทั้งสี่ตัวคันหนึ่งขับมาทางด้านหลังเรา ทำเอาฝุ่นตลบทุกคนที่อยู่ดูดส์วัลเลย์อมคุ่นเคยกับรถคันนี้ ผมรู้จักเจ้าของรถ ฮันน่าก็เหมือนกัน

เราเห็นผู้ชายผิวคล้ำแดดคนหนึ่งชะเง้องหน้าออกมา โบกมือจากทางกระจกประตูรถพร้อมรอยยิ้ม

“เด็กที่ไหนหลงมาเนี่ย” กาเอลทักทายด้วยการหยอกเย้า ผมจำไม่ได้แน่ชัดว่าเราอายุมากกว่าผมกี่ปี คิดว่าน่าจะสักห้าปีได้ เขาเป็นคนหนุ่มไม่ก็คนที่เลือกอยู่ชนบทแบบนี้ แต่ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะเขารับช่วงต่อฟาร์มปศุสัตว์ของพ่อเขาที่ตั้งอยู่ที่นี้

ผมไม่สนิทกับเขานัก สมัยก่อน กาเอลชอบทำตัวเหมือนหัวหน้าของเด็กในหมู่บ้าน เด็กทุกคนจะเดินตามเขาไปเล่นด้วยเสมอ ส่วนชาร์ลส์กับผมมักไปไหนมาไหนแค่สองคนมากกว่า เพราะกาเอลแค้นไปหน่อย เขาไม่กลัวอะไรเลย ผมได้ยินว่าครั้งหนึ่ง เขาเคยชวนเด็ก ๆ แข่งปีนต้นไม้ แล้วลงเอยด้วยการมีเด็กสามคนตกต้นไม้บาดเจ็บ และกาเอลเก็บเรื่องนี้เป็นข้อคิดว่า คราวหน้าต้องหาต้นไม้ที่เตี้ยกว่านี้

รถกระบะเก่า ๆ จอดลงตรงหน้าพวกเรา กาเอลลงรถมา แวดตาชุกชนเหมือนเดิม เขาตัวสูงขึ้น กายาขึ้น มีผมดกหนาสีดำสนิท ใบหน้าดูเป็นผู้ใหญ่กว่าในความทรงจำของผม กลายเป็นคาบออยเต็มตัว ตามรอยผู้เป็นพ่อ

“กาเอล!” ฮันน่าวิ่งตรงไปหาเขาพร้อมกับที่คนอายุมากกว่า ย่อตัวลงเพื่อแปะมือกับเธอ

“ไง ฮันน่า ไม่เจอกันนานเลย” กาเอลยิ้ม เขาคุ้มเธอตัวลอย ยัยหนูหัวเราะสนุกสนาน ไม่ยักรู้ว่าฮันน่าสนิทกับเขาด้วย แล้วกาเอล

ก็หันมาหาผม “นายก็ด้วยนะ ดันเต พอย้ายไปแล้วไม่กลับมาหากันบ้างเลย”

“อ่า บ้านยายฉันขายไปแล้วนี่” ผมตอบเขาด้วยคำตอบที่เราทุกคนรู้กันอยู่ เพราะไม่รู้จะตอบอะไร

“มาค้ำบ้านฉันสิ ห้องว่างตั้งเยอะ” กาเอลว่า ไม่สนอาการอิหฬักอิหฬือของผม เขาทำมือเปรียบเทียบส่วนสูง “ครั้งล่าสุดที่เจอ นายตัวแค่นี้อยู่เลย”

“อ่า” ผมตอบรับด้วยคำเดิม

“แล้วทำไมเดินมาล่ะ แม่เธอไปไหน” เขาชูคอมองหารถของบ้านซัลลิแวน

“นี่งกำลังจะคลอดนะ” ฮันน่าบอก

“อะไรนะ!” กาเอลทำหน้าตกใจ

ผมช่วยอธิบาย “น้ำเธอกำลังจะคลอด แม่เธอเลยกลับไปก่อนนะ”

เขาทำมือกุมอกอย่างเกินจริง เอนิ้วจิ้มหัวยัยหนูที่โม้รู้ตัวเลยว่าคำที่ใช้ทำคนเข้าใจผิด แต่ฮันน่าไม่สนใจ เธอมองเจ้าของรถกระบะตรงหน้าด้วยสายตาคาดหวัง

“พีจะไปไหนหรือ กาเอล ผ่านบ้านย่าหนูหรือเปล่า”

คนอายุมากกว่ายิ้มช้าเพราะเขาเจตนาคำถามได้ “อยากให้ผ่านไหมล่ะ”

“อยากค่ะ!” ฮันน่ายิ้มหวาน แล้วเปิดประตูรถเข้าไปเลย ตลอดทางเธอเดินฉิว ๆ ไม่มีทีท่าว่าเหนื่อย แต่ที่จริงน่าจะลำบากเหมือนกัน

กาเอลช่วยยกกระเป๋าเดินทางของฮันน่าไปวางบนหลังกระบะ ผมวางกระเป๋าสะพายของตัวเองตามเบา ๆ นึกถึงถ้อยคำในจดหมายถึงตัวเองในอนาคตของชาร์ลส์ที่ผมซ่อนอยู่ข้างใน แล้วหันไปที่เนินเขาที่บ้านร้างตั้งอยู่

ผมบอกกาเอลว่า “ไปกันก่อนเลย ฉันว่าจะไปที่หนึ่งก่อนนะ”

“บ้านผีสิงสินะ” กาเอลพูดทันที จนผมอดสะดุ้งไม่ได้ เพราะบ้านผีสิงที่ว่าคือบ้านร้างนั่นแหละ

กาเอลคงเห็นว่าสายตาของผมที่มองไปแล้วเดาได้ เขาไม่แสดงสีหน้าอะไรเป็นพิเศษเมื่อผมพยักหน้าเบา ๆ แค่มองท้องฟ้าแล้วบอกว่า “อย่าเพิ่งเลย จะมีดีแล้วเข้าปามันอันตรายนะ ค่อยไปพุงนี้เถอะ”

“นี่พี่รู้จักคำว่าอันตรายนะแล้วหรือ” ผมว่า แม้จะไม่สนิทกันแต่วีรกรรมมากมายที่เขาเคยทำถูกกระจายทั่วจุดสี่วัลเลยเถียวว่าได้

กาเอลทำท่าเกาหัวพลางหัวเราะพลาง “อย่าแซวสิ นึกถึงตอนเด็กแล้วก็อายซะมัด”

ไม่รู้อะไรดลใจให้ผมถามเรื่องที่เคยได้ยินเมื่อก่อนว่า “จริงหรือเปล่าที่เขาว่าพี่เคยกินไส้เดือน”

“เพราะถูกทำหกรอก” แล้วเขาก็หัวเราะร่วนเมื่อเห็นสีหน้าผม
“เชื่อด้วยหรือ ฉันล้อเล่นนี่”

ผมกลกอกตา มือจับกระบะท้ายรถเขา “จะว่าไปทำไมพี่
เรียกว่าบ้านผีสิงล่ะ”

ที่ผมถามเพราะทุกคนในหมู่บ้าน ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ต่าง
เรียกที่นั่นว่าบ้านร้างเหมือนกันหมด ยกเว้นกาเอลกับเด็กในกลุ่มเขาที่
เรียกที่นั่นว่าบ้านผีสิง แต่ผมไม่เคยได้ยินข่าวลืออะไรเลย ดูแล้วก็
เป็นบ้านที่ถูกทิ้งร้างเฉย ๆ เพราะความกันดารของพื้นที่ ตลอดเวลาที่ผม
กับชาร์ลส์ไปเล่นที่นั่นก็ไม่เคยเจอเรื่องลึกลับอะไรด้วย

“ก็ถ้าเป็นบ้านผีสิงมันสนใจกว่าบ้านร้างเก่า ๆ นี่” กาเอลยิ้ม
มุกปาก คำตอบเขาทำผมอดถอนหายใจไม่ได้

“พี่เชื่อว่าผีมีจริงหรือ” ผมถาม

ลมพัดใบไม้ที่ร่วงใต้ต้นปลิวว่อน กาเอลเดินมายืนข้าง ๆ
วางมือบนหัวผม แล้วถือวิสาสะลือบเหมือนผมเป็นเด็ก ในหัวสั่งให้ผม
บัดมือเขารอก แต่เพราะมันไม่ได้รู้สึกแยจึงปลอยไป

“ไม่รู้สิ ฉันเข้าป่ามานาน หลายครั้งที่เจออะไรแปลก ๆ ที่ไม่
สามารถอธิบายได้ ไม่ได้จะบอกว่าคือเหนือธรรมชาติหรือกะนะ แต่ต้อง
ยอมรับว่ามีอะไรที่เราไม่รู้ซึ่กเยอะ” กาเอลพูดพลางลือบหัวผมพลาง
ผมเริ่มรู้สึกไม่ตีจึจขยับตัวหลบ

คนอายุมากกว่าไม่ถึงสากการกระทำของผม

กาเอลมองไปที่ภูเขาที่มีสีทองในฤดูใบไม้ร่วง ใต้ท้องฟ้าที่
ตะวันเริ่มลอยต่ำเรียบดิน

“ทั้งที่พิสูจน์ไม่ได้นะเธอ” ผมถามต่อ

“ไม่รู้ไม่ได้แปลว่าพิสูจน์ไม่ได้ซะหน่อย” เขาตอบเสียงเรียบ
นิ่ง

ผมหันไปสบตากับกาเอล เพิ่งสังเกตว่าตาสีเทาของเขามี
สีฟ้าเจืออยู่จาง ๆ

เขาถามผมว่า “ตั้งแต่ นายว่าระหว่างเรื่องเหนือธรรมชาติมี
จริงกับไม่มีจริง อย่างไหนดีกว่ากัน”

ผมเลิกคิ้วเพื่อบอกว่าไม่เข้าใจคำถาม

กาเอลอธิบายเพิ่ม “เวลาที่ควบคุมอะไร ๆ ไม่ได้ บางทีการมี
เรื่องเหนือธรรมชาติให้ผลภักะไปให้มันง่ายกว่านะ”

มีเสียงฮันน่าดังมาจากในรถก่อนที่สมองของผมจะประมวล
คำพูดของเขาได้ “พวกพี่มัวคุยอะไรอยู่ได้ จะมีดีแล้วนะ ยารถหนุนอยู่”

กาเอลหัวเราะ “อย่าบ่นนำ คุณหนู” เขาผลักผมไปหน้าประตู
รถ บอกว่า “เดี๋ยวพุงนี้ฉันจะไปกับนายด้วย บ้านมันเก่าแล้ว เผื่อ
หลังคาถล่มทับจะได้ช่วย ๆ กัน”

ผมหลุบตาตอบครับ แล้วขึ้นรถไป

กาเอลส่งเราถึงบ้านคุณย่าซัลลิแวนตอนที่ยามค่ำคืนเริ่มคืบ
คลานท้องฟ้า หญิงชราต้อนรับเราด้วยรอยยิ้มอบอุ่น

ย่าของชาร์ลส์กับฮันน่าสาวกว่ายายของผมประมาณสิบปีได้ แต่ตอนนี้เริ่มมีผมขาวให้เห็นในผมสีทองมากกว่าที่จำได้ ฮันน่ากระโดดโลดเต้นเมื่อเจอย่าของเธอ ส่วนกาเอลลากลับเพื่อจะไปอยู่กับครอบครัวในคืนวันขอบคุณพระเจ้า

คุณย่าซัลลีแวนทำมือค้ำมือใหญ่ เธอปฏิบัติกับผมเหมือนหลายชายแท้ ๆ หลังเรากินมือค้ำ ผมสัมผัสได้ถึงความเปล่าเปลี่ยวจากหญิงชรา เมื่อเธอช่วยฮันน่าจัดกระเป๋า และทักทายตุ๊กตายัดนุ่นที่นอนอยู่

หญิงชราที่เคยอยู่กับลูกหลานมากมาย พอลอยู่ตามลำพังคงอ้างว้างไม่น้อย เพราะบ้านหลังนี้ใหญ่พอ ๆ กับบ้านในเมืองที่คุณนายซัลลีแวนกับฮันน่าอยู่ ยิ่งทำให้บ้านหลังนี้ดูไร้ชีวิตชีวา เมื่อมีสมาชิกในบ้านแค่คนเดียว

คุณย่าซัลลีแวนฟังฮันน่าพูดศัพท์เพเธอระไปเรื่อย ผมมองสองย่าหลานคุยกัน เพิ่งสังเกตเห็นรอยย่นบนหน้าเจ้าของบ้าน ผมค่อย ๆ ตระหนักได้ว่าหญิงชราคนนี้ ซึ่งอายุน้อยกว่ายายผมที่ตายไป กลับอยู่นานพอได้ฝังศพลูกชายและหลายชายตัวเอง

แสงสุดท้ายของวันลาบพร้อมกับที่คุณนายซัลลีแวนติดต่อมาว่าน้ำเมแกนใกล้คลอดแล้ว เธอน่าจะมาหาเราได้ในวันพรุ่งนี้ ผมส่งสารเธอที่ขั้วรถเที่ยวไปเที่ยวมา แต่ดูเหมือนคุณย่าซัลลีแวนกับฮันน่าจะรู้พลังะกำลังของแม่เลี้ยงเดี่ยวคนนี้จึงไม่กังวลอะไร

ฉันน่าจะนอนกับย่าของเธอ ส่วนผมนอนที่ห้องเก่าของชาร์ลส์ สมัยเด็ก ๆ ผมก็เคยมาเล่นที่ห้องนี้หลายครั้ง แต่นอกจากเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่ ๆ แล้ว กลับไม่มีอะไรเหมือนที่ผมจำได้ มีแค่คราบกวาดสีขาของสติ๊กเกอร์ประปรายบนประตูที่บ่งบอกว่าเคยเป็นห้องของเด็ก

ผมสูดกลิ่นสเปรย์ปรับอากาศ หญิงชราเจ้าของบ้านน่าจะเพิ่งทำความสะอาดไม่นาน

ผมหยิบจดหมายของชาร์ลส์มานอนอ่านซ้ำ ลายมือของเขากระตุ้นความทรงจำผม ตอนที่ชาร์ลส์ย้ายไปหลังพ่อเสียชีวิต ส่วนผมยังอยู่ วูดส์วิลล์ เราเคยคุยกันผ่านจดหมายระยะหนึ่ง จนต่างคนต่างได้โทรศัพท์มือถือเครื่องแรกจึงเปลี่ยนเป็นส่งข้อความหากันแทน

ผมกับชาร์ลส์เลือกติดต่อกันผ่านจดหมาย เพราะชาร์ลส์ไม่ค่อยชอบโทรหาผมด้วยโทรศัพท์ที่บ้านที่เคลื่อนย้ายไม่ได้นัก เขาเคยบอกว่ารู้สึกไม่เป็นส่วนตัวเท่าไร แม้บทสนทนาของเราจะไม่ได้เป็นความลับอะไรก็เถอะ

ผมไม่ได้รู้สึกเหมือนเขา เพราะสำหรับผมแล้ว โทรศัพท์บ้านให้ความรู้สึกถึงพ่อกับแม่ มันคือเครื่องมือแรกที่ผมใช้ติดต่อกับพวกเขาที่อยู่นอกแห่ง การสื่อสารผ่านเครื่องมือนี้พอแล้วสำหรับครอบครัวเรา

จริง ๆ แล้วไม่หรอก

มันไม่เคยพอสำหรับผม

ตอนที่เพิ่งรู้จักชาร์ลส์ได้ไม่นาน เคยระบายเรื่องนี้ให้เขาฟัง เพราะไม่รู้จะพูดกับใคร

ผมบอกกับเขาตอนที่เรานั่งใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งบนทุ่งหญ้า ใกล้บ้านว่า “พ่อกับแม่ไม่เข้าใจ ฉันไม่ได้จะขอให้พวกเขาทิ้งความฝัน เพื่อฉันหรอกนะ ฉันอยากอยู่กับพวกเขา อยากกลับไปตอนที่พวกเรา อยู่ด้วยกันในบ้าน บ้านจริง ๆ ที่เคลื่อนที่ไม่ได้นะ อยากบอกว่าฉันยอม แล้ว ต่อให้ต้องอยู่ในรถบ้านนั้นตลอดเวลา ขอแค่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อม ตากัน แต่ฉันทำไม่ได้ ฉันเหนื่อยที่ต้องปรับตัวกับสถานที่ใหม่ ๆ ไม่รู้ จบ ฉันไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงเลย”

ชาร์ลส์ยิ้มน้อย ๆ ให้ผม เขาบอกว่า “การเปลี่ยนแปลงมีทั้งดี มีทั้งแย่นั้นแหละ ดันเต เราทำได้แค่รอมันผ่านพ้นไป”

ผมมารู้ภายหลังว่าที่ครอบครัวชาร์ลส์ย้ายมาอยู่ชนบท เพราะพ่อของเขาป่วยหนัก พวกเขาหวังว่าอากาศที่นี่จะช่วย ประคับประคองได้ แต่สุดท้ายกลับทำได้แค่รอเวลา

ผมนอนมองเพดานห้องชาร์ลส์ นี่คือภาพที่เขาเคยเห็นเป็น ประจำสมัยที่อยู่ที่นี่ บริเวณหน้าต่างสว่างเพราะแสงจันทร์และ แสงดาวที่ราวกับเครื่องประดับที่ถักทอบนผืนผ้าที่ชื่อจักรวาล

ผมวางจดหมายข้างหมอน ลูกไปเพื่อจะปิดผ้าม่าน แต่ สายตาถูกตรึงไว้กับภาพป่าไม้และภูเขายามค่ำคืนที่คุ้นเคยได้ แสงดาวสว่าง

ที่บ้านลุง นอกหน้าต่างห้องผมคือวิวของตึกสีเหลี่ยมที่ส่องสว่างเพราะแสงจากหลอดไฟ มีแต่กรอบสี่เหลี่ยมสว่างจ้าน่าเบื่อมากมาย ดูไร้ชีวิตยิ่งกว่าอะไร

แต่ที่ชนบทนี้ แม้แต่ในคืนวันขอบคุณพระเจ้าที่บ้านหลายหลังยังเปิดไฟ กลับก่อให้เกิดแสงสว่างเท่าจุดดาวบนฟ้าที่ห่างไกล และไม่มากมายเท่ากระจายอยู่ทั่วหมู่บ้าน

ต่างจากบ้านหญิงชราที่อยู่กับหลานสาววัยสิบขวบหลังนี้ที่ปิดไฟเตรียมเข้านอนแล้ว

สายลมพัดใบไม้ร่วงกราวราวฝน เตรียมเข้าสู่ช่วงฤดูหนาว ผมมองไปตรงเนินเขาที่บ้านร้างตั้งอยู่ จากที่นี่แค่ข้ามทุ่งหญ้าแล้วเดินเข้าป่าไปสักสิบนาทีก็ถึง

ผมไม่รู้ว่าทำไมชาร์ลส์ชอบมันนัก เขาเล่าว่าก่อนที่ผมจะย้ายมา พวกเด็ก ๆ มองว่าบ้านร้างคือฐานทัพลับของพวกเขา แต่สุดท้ายก็เบื่อ ชาร์ลส์ก็เลยได้ครองที่นั่น นับเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่เขาควบคุมได้

หลังจากชาร์ลส์ย้ายบ้านไป ผมที่ชินกับการเดินตามเขา จึงไม่มีเหตุผลที่จะไปที่นั่นอีก สำหรับผมมันก็เป็นแค่บ้านร้างว่างเปล่า แต่กับชาร์ลส์ ดูเหมือนว่าว่าเขาจะไม่คิดเหมือนกัน

ผมหันไปมองประตูห้อง มองรอยสติกเกอร์ที่ชาร์ลส์เคยแปะพวกมันถูกลอกออกหมดแล้ว ทิ้งไว้แค่คราบขาว

ผมจำไม่ได้ว่ามันคือสติ๊กเกอร์อะไร

นั่นคือความทรงจำสุดท้ายก่อนที่ผมจะออกนอกบ้าน
คุณย่าซัลลิแวนเพราะความคิดชั่วแล่น วิ่งเข้าป่ากลางค้ำกลางคืน
เพราะถูกความทรงจำเก่า ๆ ดึงดูดไป ผมรอให้ถึงพุงนี้ไม่ไหวหรอก
แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าไม่เข้าท่า แต่ผมอยากกลับไปตอนนี้เลย

สายลมพัดพาบรรยากาศในเมืองมาไม่ถึงที่นี่ ใบไม้ที่
ร่วงหล่นจากต้นลิ้นปลิวว่อน รวากับพากันเรียงระบำได้แสงดาว
ดาษตีนบนผืนฟ้า

เจ็ด

หลังเป็นเพื่อนกับชาร์ลส์ได้ไม่นาน เขาก็พาผมไปสถานที่ลับ
ยอดนิยมของเด็ก ๆ ในหมู่บ้าน แม้จะถูกพวกผู้ใหญ่สั่งห้าม แต่คิดหรือ
ว่าเด็ก ๆ จะเชื่อฟัง ชาร์ลส์พาผมลัดเลาะข้ามทุ่งหญ้า มุ่งเข้าป่าขึ้นไป
บนเนินเขา ตรงบริเวณที่ปักป้ายว่า 'พื้นที่ส่วนบุคคล ห้ามเข้า' ชาร์ลส์
ทำเป็นไม่เห็นตอนที่ผมชี้ป้าย ผมคิดว่า เขาเถอะ ถ้าเขาเคยเข้าไป
แล้วกลับออกมาได้ เจ้าของพื้นที่คนนั้นคงไม่ถือสาหรอก

ที่ซ่อนอยู่กลางป่าคือบ้านร้างสองชั้นสีขาวซีด มีลักษณะ
เหมือนบ้านทั่วไปแถบนี้ที่ใช้ไม้และอิฐในการสร้าง มีเฉลียงหน้าบ้าน
กว้างขวาง สีที่ทาผนังหลุดลอกเผยผิวไม้เปลือยเปล่า กระจ่างหลังคา
บางแผ่นหลุด หญ้าบริเวณรอบ ๆ ขึ้นหนา แต่ถูกย่ำผ่านจนเกิด
เส้นทาง

ช่วงแรกทีไป ผมจำได้ว่าเจอเด็กหลายคนมาเล่น เด็กชนบท
ส่วนใหญ่ในหมู่บ้านเราถูกเลี้ยงแบบปล่อย บ้านที่อยู่ใกล้ ๆ จะช่วยกัน
ดูแล บ้านร้างที่เรามา อยู่ห่างจากเขตที่พัทอาศัยไม่มาก

เด็กทุกคนเคยเห็นที่นี้เป็นเหมือนโลกส่วนตัว แต่เมื่อเวลา
ผ่านไปก็เลิกให้ความสนใจ บ้านร้างก็กลายเป็นโลกส่วนตัวของชาร์ลส์
กับผมแค่สองคน แม้จริง ๆ ผมจะคิดเหมือนคนอื่นว่าที่นั่นมันน่าเบื่อ
เพราะพอไม่ค่อยมีคนมาแล้ว บรรยากาศก็มีชีวิตชีวาหายไป

แต่อย่างน้อยที่นี่ก็มีชาร์ลส์

เขาเคยชวนผมเล่นซ่อนหาที่นี่ แล้วซ่อนอยู่หน้าประตูบ้าน ขณะที่ผมเดินหาข้างในบ้าน เราเคยเล่นบทบาทสมมติหลายอย่างตามประสาเด็ก เช่น เป็นนักผจญภัย พ่อมด ยอดมนุษย์

การละเล่นครั้งที่ผมจำได้แม่นที่สุดคือตอนที่เล่นหาสมบัติ ชาร์ลส์ทำแผนที่และคำใบ้ให้ผมตามหาสมบัติที่เขาซ่อนไว้ ซึ่งจริง ๆ คือขนมเหรียญช็อกโกแลตที่เราสมมติว่ามันคือเหรียญทองแท้ ผมไม่รู้ว่าการรับหน้าที่สร้างเกมสนุกตรงไหน เพราะทุกคนที่รู้จักล้วนชอบเป็นฝ่ายเล่นมากกว่า แต่ชาร์ลส์กลับชอบที่จะเป็นฝ่ายควบคุม

ผมจำส่วนคำใบ้ไม่ได้แล้ว ที่คั่น ๆ คือแผนที่ที่ชาร์ลส์ทำ บอกให้ผมเดินไปตามห้องต่าง ๆ ในบ้านร้าง ตามจำนวนก้าวที่กำหนดเพื่อหาคำใบ้เพิ่มที่นำไปสู่สมบัติ

“ก้าวยาวกว่านี้หน่อยสิ” ชาร์ลส์ว่า แล้วผลักผมไปข้างหน้า “ขานายไม่ได้สั้นชะหน่อย นั่นแหละ แต่ละก้าวกว้างประมาณนั้นนะ”

“นายเดินเหมือนพร้อมจะออกตัววิ่งเลย” ผมว่า

จุดเริ่มต้นคือหน้าประตู แผนที่ชี้ให้ผมเข้าไปในตัวบ้าน ผ่านห้องรับแขกและห้องครัวที่ว่างเปล่า ทั้งรอยเท้าบนพื้นที่คลุมด้วยฝุ่นบาง ๆ ขึ้นไปที่ชั้นสอง ออกไปที่ระเบียง ระเบียงเป็นส่วนหนึ่งของบ้านร้าง ซึ่งเสมือนโลกส่วนตัวของชาร์ลส์ แต่ก็ยังมองเห็นโลกความจริง -- เห็นบ้านจริงของเราจากบนนี้ได้

ชาร์ลส์ช่วยอธิบายคำใบ้ที่ผมไม่เข้าใจจนหาสมบัติเจอ เขา
ซ่อนกล่องสมบัติไว้ใต้ใบไม้ที่ปลิวมากองบนระเบียง และทำเสียง
ตื่นตื่นเมื่อผมหาเจอ

ผมซ้ำเขา “นายจะตื่นตื่นทำไม ชาร์ลส์ ก็นายเป็นคนซ่อน
มันเอง”

ชาร์ลส์หัวเราะ “ตื่นตื่นแทนนายไง”

และแม้เขาจะไม่ได้หัวเราะแล้ว รอยยิ้มกลับประดับอยู่บน
หน้าต่อ

ยอดหญ้าปลิวไสวลูกลม บนฟ้าสีดำนิมิตส์สีขาวสว่างจางถูก
ศิลปินแต่ดั้งเดิมเกลื่อนกระจายสองประกายอยู่ ผมวิ่งผ่านทุ่งหญ้า เข้า
ไปตามทางเดินคดเคี้ยวกลางป่า อาศัยแสงดาวนำทาง ไม่กลัวหลง
เพราะความคุ้นเคย มองกลับไปก็เห็นบ้านเรือนลัดหลังันกันตาม
ความสูงต่ำของพื้นที่

ผมมองบ้านคุณย่าซัลลิแวน -- บ้านที่สมัยก่อนผมเรียกว่า
บ้านชาร์ลส์ และบ้านที่ผมเคยอยู่กับยายที่อยู่ห่างไปไม่กี่ไกลนักเปิดไฟ
สว่างอยู่

ผมไม่รู้ว่าใครคือเจ้าของบ้านคนใหม่ หรืออะไรคือเหตุผลที่
เขาหรือเธอเลือกย้ายมาดูดส์วิลล์ ชนบทไกลปืนเที่ยงแบบนี้

ไม่รู้ว่าจะข้างในบ้านจะต่างจากที่ผมจำได้ขนาดไหน

ผมไม่อยากจะให้แม่กับลุงขายบ้านยายเลย แต่เก็บไว้ก็ไม่ต่างจากปล่อยให้ร้าง เพราะแม่รักบ้านที่เคลื่อนที่ได้มากกว่า ส่วนลุงรักสถานที่ที่สามารถพบเจอผู้คนมากมาย

ลูกสองคนของยายไม่อยากจะอยู่ที่นี้ พวกเขาไม่ได้ถามหลานชายของยายว่าเขาอยากได้มันไหม ถ้าพวกเขาถาม ก็เป็นไปได้ว่ามันจะกลายเป็นบ้านในอนาคตของผม

ยายเคยเล่าว่าสมัยที่ยายกับตาทำงานอยู่ในเมืองใหญ่ เดิมบ้านหลังนี้คือบ้านพักตากอากาศสำหรับพักผ่อนของพวกเขา เมื่อตาเสียชีวิตก่อนวัยอันควร ยายก็เลิกทำงาน หอบลูกเล็กสองคนมาเลี้ยงที่นี่ หวังว่าการใกล้ชีวิตธรรมชาติจะช่วยเยียวยาหัวใจที่แตกสลายจากการสูญเสียได้

ยายใช้ชีวิตด้วยเงินมรดกและเงินประกันชีวิตของสามี ยายไม่เคยคิดจะย้ายกลับไป ไม่ใช่เพราะหัวใจยังไม่ได้รับการเยียวยา ยายแค่ตกหลุมความสงบของชนบทที่หาไม่ได้ในเมืองใหญ่ และเลือกที่จะอยู่ที่นี้จนกว่าจะตาย

ฤดูหนาวตอนที่ผมอายุสิบสามปีคือตอนที่ยายจากไป ยายไม่ได้ป่วยหนัก แต่แค่มีอาการอ่อนล้ากว่าปกติเพราะความชรา แล้ววันหนึ่งก็หลับไม่ตื่นอีก

ลุงรู้ว่ายายใกล้จากไปแล้ว จึงมาช่วยดูแลในช่วงสุดท้าย และพามกลับมาด้วยเมื่องานศพจบ

ความจริงพอกับแม่ที่ไม่ได้เจอกันมานานจนผมไปอยู่ด้วย แต่ผมไม่พร้อมที่จะกลับไปใช้ชีวิตที่ผูกกับการเดินทาง และญาติผู้ใหญ่คนอื่นคิดเหมือนกันหมดว่าผมอยู่กับลุงจะเข้าที่เข้าทางกว่า การตะลอนไปทั่วอเมริกากับพ่อแม่ักเดินทาง

ผมยอมรับว่าเคยมีคืนที่ผมนอนในบ้านยาย แอบร้องให้ได้ผ้าห่มเพราะอยากเจอพอกับแม่ แต่พอผ่านไปหลายปีเข้า ความรู้สึกส่วนที่ไ้ใช้กลิ่นน้ำตาให้กับการคิดถึงกลับไม่สามารถทำงานได้เท่าเดิม เพราะผมชินกับบ้านที่พวกเขาไม่อยู่ด้วยแล้ว

ผมย้ายไปบนพื้นหญ้าตามเส้นทางที่จำได้ มีอกระชับเสื้อคลุม แม้ตอนเข้ายังไม่หนาวนัก แต่กลางคืนกลับเผยสัญญาณฤดูหนาวที่กำลังจะมา

ถ้าให้เลือกระหว่างนอนใต้ผ้าห่มอุ่น ๆ ในบ้านกับออกมาตากลมกลางคืนท่ามกลางความมืดในป่า ผมตอนปกติยอมเลือกอย่างแรก แต่ผมมาไกลเกินกว่าจะหันหลังกลับไปเฉย ๆ ได้แล้ว

ในป่ามีเสียงแมลง เสียงลมพัดผ่านใบไม้ เสียงของป่า ร้อยเรียงเหมือนทำนองเสนาะ ทำร้ายบใบไม้ที่ร่วงเกลื่อนเหมือนพรมทะเลพุหงั่วสูงเปียดเสียดหนาแน่น ทั้งที่ชายาวกว่าเดิม แต่เส้นทางกลับเหมือนยาวไกลกว่าที่ผมจำได้

ราวกับว่าขาของผมติดในชั่วขณะหนึ่ง ในร่องของกาลเวลาที่อยากจะผ่านไป

ผมสั้นบางอย่างจนล้มหน้าคว่ำ มือสั้น เริ่มถามตัวเองว่าคิดจะทำอะไร ผมนึกถึงข้อความในจดหมายตอนท้ายของชาร์ลส์ที่บอกว่า 'คงจะดีถ้าได้กลับไปที่นี่อีก' แล้วตัดสินใจที่จะเชื่อเขา

ผมนอนสูดกลิ่นดินกลิ่นหญ้าอยู่สักพักก่อนลุกขึ้น ปิดเสื้อผ้าแล้วเดินต่อ จินตนาการว่าชาร์ลส์เดินนำอยู่ข้างหน้า ส่วนผมเดินตามอย่างว่าง่ายเหมือนทุกครั้งที่เขาพาไปที่ต่าง ๆ

ปล่อยให้ความทรงจำนำทาง

ท่ามกลางความมืดกลางป่า ผมปฏิเสธไม่ได้หรอกว่าไม่กลัว ไม่ใช่เพราะคิดว่าในความมืดจะมีผีสาวงามไม่อะไรหรอก ผมไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่ถ้าเจอหรือตัวอะไรมาทำอันตรายจนติดอยู่ที่นี่ จะน่าสมเพชมากแน่ ๆ ที่สาเหตุของการเข้าป่าอย่างหุนหันพลันแล่นของผมคืออยากไปบ้านร้างที่เคยไปเล่นเมื่อก่อน

จนตอนนี้ผมยังไม่รู้เลยว่าในใจคิดหวังจะได้อะไรจากสถานที่ที่กำลังจะไป

ไม่ใช่ว่าจะเจอชาร์ลส์อยู่ที่นั่นซะหน่อย ไม่รู้ด้วยว่าหลายปีที่ผ่านมาใครเข้าไปทำอะไรหรือเปล่า

เมื่อเหงื่อเริ่มผุดพราวบนหน้าผาก ผมก็งยหน้าเห็นบ้านร้างอยู่ไกล ๆ ท่ามกลางป่าไม้ หัวใจผมเต้นไวขึ้น ก้าวเท้าไวขึ้น ออกกระเพื่อมตามจังหวะหายใจ เสมือนย้อนเวลากลับไปเมื่อวันวานกลับไปในช่วงเวลาที่ทุกสิ่งทุกอย่างยังไม่เปลี่ยน

ในความมืดสลัวเมื่อเดินเข้าไปใกล้ บ้านกลับเก่ากว่าที่ผม
จำได้ กำแพงถูกพุ่มไม้และไม่เสื่อยขึ้นคลุมหนาจนแทบไม่เห็นผิวไม้
เดิม รวาระเบียงตรงเจดียงหน้าบ้านผู้ฟัง มีหน้าต่างกระเบื้องหลังคา
แถบหนึ่งหลุดหายไปจนเกิดรู

ผมยืนมองบ้านร้างที่เคยมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ไม่เข้าใจว่า
ทำไมเวลาเพียงไม่กี่ปีกลับเปลี่ยนแปลงไปจากความทรงจำได้ขนาดนี้

บ้านหลังนี้ถูกรรรมชาติยึดครองไปแล้ว

ผมตัวสั้นเพิ่ม พลันสมเพศตัวเองขึ้นมา แล้วเดินขึ้นไปบน
บันไดหน้าบ้าน มือดันประตูเปิดเข้าไปเหมือนวันวาน แต่ภาพตรงหน้า
กลับเปลี่ยนไปจากเดิม

สภาพบ้านที่ถูกทิ้งร้างนานหลายปีมีแต่หยากไย่และฝุ่น
กลืนอับชื้นตลบอบอวล ฝ้าเพดานตรงที่กระเบื้องหลังคาหายไปกล่ม
ลงมาจนพื้นชั้นสองบริเวณนั้นทะลุลงมากองอยู่บนพื้นชั้นหนึ่ง
แสงสลัวจากดวงดาราลอดผ่านรูหลังคาอาบซาบปรักหักพัง

สองเท้าเดินไปบนพื้นไม้ที่ถูกฝุ่นขาวจับหนา ขึ้นไปบนกอง
เพดานกับแผ่นไม้ที่กล่ม ผมแหงนหน้ามองท้องฟ้าผ่านรูที่ไม่รู้ว่าพังลง
มาได้อย่างไร

บ้านร้างหลังนี้ในความทรงจำผมก็เป็นบ้านร้างเก่า ๆ แต่
ไม่ได้แยเท่านี้ มันเคยปลอดภัยพอที่จะวิ่งเล่นไปทั่วได้ ไม่กลัวว่าเดิน ๆ
อยู่บนชั้นสองแล้วพื้นจะทะลุ เคยมีคนมากมายมาที่นี่

บ้านหลังนี้เคยมีชีวิตชีวาว่านี่

มีน่าละ กาเอลถึงบอกว่ากลัวหลังคาถล่ม แต่ความจริงคือ
มันถล่มลงมาแล้ว ดูท่าเขาเองก็ไม่ได้มาที่นี้นานเหมือนกัน

ผมหันไปมองบันได แล้วเงยหน้ามองรูบนหัว รู้ว่าเพื่อ
ความปลอดภัยไม่ควรขึ้นไป แต่ทำกลับซบไปโดยไม่สนใจ ตั้งใจจะ
ขึ้นไปบนระเบียงชั้นสอง ที่ที่ชาร์ลส์เคยซ่อนสมบัติให้ผมหา เสียง
บันไดดังเอี้ยดอ๊าดน่ากลัวว่าจะหัก

ผมสัมผัสถึงอารมณ์หนึ่งที่พุ่งพล่านพร้อมทะเล็ก เมื่อ
ตระหนักได้ว่าบ้านหลังนี้ สถานที่ที่ชาร์ลส์อยากกลับมามันตายแล้ว

แปด

ชาร์ลส์ตายวันที่หนึ่งภาคต่อที่เขารอฉาย เขานัดผมไปด้วย
แม้ผมจะเตือนเขาว่าหนึ่งภาคต่อมักห่วย อย่าคาดหวังนัก จะได้ไม่
ผิดหวัง แต่เขายังยืนยันว่ามันจะเป็นหนังที่ดีที่สุดตลอดกาล

เรานัดเจอกันที่บ้านเขาตอนเช้าวันหยุด มันคือต้นเดือน
ธันวาคมที่ลมหนาวเริ่มพัดมา

ผมจำได้ว่าวันนั้นคุณนายซัลลิแวนสอนฉันว่าทำเค้ก ผมกับ
ชาร์ลส์โบกมือลาพวกเขาออกไปโรงหนังที่เราไปประจำ ซึ่งอยู่ไม่ไกล
จากบ้านชาร์ลส์นัก เพื่อนซึ่งขายาวกว่าผมเดินไวกว่าปกติเพราะความ
ตื่นเต้น ผมปล่อยให้เขาเดินนำ มองแผ่นหลังของชาร์ลส์ตอนที่เขาแล้วว่า
รอหนังเรื่องนี้มานานแค่ไหน

ผมไม่ได้สนใจตัวหนังเท่าไร ผมไม่ใช่คอหนังอย่างเขา
สำหรับผมมันคือการฆ่าเวลาเท่านั้น

ความทรงจำสุดท้ายที่ผมจำได้ก่อนเกิดอุบัติเหตุ คือเราเดิน
อยู่บนทางเท้าข้างถนนพร้อมคนจำนวนหนึ่งบริเวณย่านการค้า ผม
กำลังฟังเขาเล่าเรื่องหนึ่งภาคก่อนของหนังที่เราจะดู ขับพลันมีเสียงรถ
ชนกันพร้อมกับมีคนกรีดร้อง แต่ยังไม่ทันที่ผมจะหันไปหาต้นเสียง
รถบ้านนั้นก็กลับพุ่งมาก่อน

เรื่องต่อจากนี้ขอตัดทอนจากข่าวที่ออกแล้วกัน

ชายชราคนหนึ่งหัวใจวายขณะขับรถ จนพุ่งชนท้ายรถคันหน้า ทำให้รถที่เขาขับเบนไปทางเท้าข้าง ๆ ที่มีคนเดินอยู่ มีผู้เสียชีวิตหนึ่งคน และคนเจ็บเล็กน้อยจำนวนหนึ่ง

ตอนเกิดเหตุผมวิ่งไปช่วยขณะ แม่ต่อมาจะได้สติ เห็นสิ่งที่เกิดกับตา แต่ผมเหมือนกลายเป็นคนอื่นชั่วคราว ทุกสิ่งดูไม่สมจริงเลยสำหรับตัวผม ทุกอย่างที่เกิดขึ้นดูห่างไกลเกินไปที่จะเกิดกับชายชื่อตันเตหรือชาร์ลส์ ท่ามกลางผู้คนที่เข้ามาดูนวงวาย ผมแยกหน้าตาพวกเขาออกจากกันไม่ได้ บางคนพยายามถามอะไรบางอย่าง แต่ผมจับไม่ได้สักคำ ทำได้แค่นอนแผ่หลายบนพื้น จ้องท้องฟ้ากระจ่างตรงหน้า

ผมคิดในใจว่า เรื่องเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับเรา

ไม่กี่นาทีก่อนชาร์ลส์ยังพูดจ้ออยู่เลย แต่ตอนนี้ผมมีเลือดไหลจากหน้าผาก ตามตัวถลอก ข้อเท้าซ้ายพลิก จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าพูดอะไรบ้างตอนที่รถพยาบาลรับพวกเราไป

พอตรวจอาการกับทำแผลเสร็จ ผมก็ออกมาพร้อมไม้ค้ำยัน เจอแม่ของชาร์ลส์กับน้องสาวของเขาตรงแผนกอุบัติเหตุ ยั้่นนำเอาแต่ร้องไห้ ส่วนคุณนายซัลลิแวนมีสีหน้าซีดเผือด เธอเข้ามาถามไถ่อาการผม และถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับเรา

ภาพแผ่นหลังของชาร์ลส์ที่ผมมองก่อนจะเกิดอุบัติเหตุลอยกลับมาหาผม ทุกอย่างเริ่มสมจริงขึ้นมาจนผมทำอะไรไม่ถูก

ตอนก้มหน้าลง ผมเพิ่งรู้ว่าคอเสื้อของตัวเประอะเบื้อนคราบเลือด เหนือที่ไหลย่อยลงมาจากหน้าผากมีสีแดง มันหยดลงพื้นสีขาวสะอาดของโรงพยาบาล

ผมกับชาร์ลส์ควรวอยู่ที่โรงหนังสี ผมกะพริบตา แต่ไม่ว่าจะมองไปทางไหน ภาพที่เห็นก็ยังเป็นโรงพยาบาลเหมือนเดิม

ฉับพลันที่ผมไม่ได้ยินเสียงภายนอกเลย โลกมอบโอกาสให้ผมได้ยินเพียงเสียงชีพจรในหูตัวเอง เต็มรัว -- และมีชีวิต

พอลุกกับป่าที่มาถึงทีหลังเห็นว่าผมไม่เป็นอะไรมาก พวกเขาก็ช่วยกันสวดภาวนากับคุณนายซัลลิแวนให้ชาร์ลส์ในห้องผ่าตัด พวกเขาไม่ได้ขอให้ผมร่วมสวดภาวนาด้วย ไม่ใช่เพราะรู้ว่าผมไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่สภาพที่เหมือนวิญญูณหลุดจากร่างของผมต่างหากที่ทำให้พวกเขาปล่อยผมไป

แต่คนที่พวกเราไม่อยากปล่อยไปที่สุดกลับจากไป

ความตายเหมือนอยู่ใกล้ตัว หากแต่ไกลตัวได้เหมือนกัน มันแหวะผ่านมา และแทนที่จะพาเราไป มันกลับพาคนใกล้ตัวของเราไปแทน

แม่ของชาร์ลส์กอดลูกสาวร้องไห้หลังฟังข่าวร้ายจากหมอ ลุกกับป่าของผมเข้าไปกอดด้วย รวากับอยากแบ่งปันความเศร้า พวกเขาขอบตาแดงก้ำเหมือนจะร้องไห้ขณะปลอบคู่แม่ลูก แต่ไม่ได้สลดใจ เพราะชาร์ลส์ตายหรือ

การต้องมาเห็นคนเป็นแม่เสียลูกชาย และน้องสาวเสียพี่ชาย
ต่างหากที่ทำให้พวกเขาหดหู่

ความสัมพันธ์ของผู้หญิงสองคนนี้กับชาร์ลส์เข้มข้นกว่าผม
ยอมส่งผลให้น่าสงสัยมากกว่า แต่ไม่ได้เปลี่ยนความจริงที่ว่าผมก็เสีย
คนสำคัญไปเหมือนกัน

ผมไม่เข้าใจ ทำไมไม่เป็นพวกเรา เรื่องที่ปกติจะเห็นในข่าว เกิด
กับคนแปลกหน้าในเมืองอื่น กลับเกิดกับพวกเรา มีคำกล่าวที่ว่า
ความบังเอิญไม่มีจริง แล้วอะไรคือที่มาที่ไปของเรื่องนี้ อะไรนำพา
ชาร์ลส์ไปสู่ความตาย ตาแก่ที่หัวใจวาย หนังสือต้นมาขายวันนี้ ชาร์ลส์
ที่อยากดูหนัง หรือผมที่เดินตามหลังเขา

ถ้าผมขอให้เขาเดินช้าหน่อย หรือแค่เดินให้ทันจังหวะชาร์ลส์
ถูกชนจิ้ง ๆ พร้อมเขา – แล้วตายไปพร้อมกัน

กระบอกตาผมร้อนผ่าว รวากับกำลังกลืนน้ำตาจาก
ความทรงจำ พร้อมหลังออกมาเหมือนคนอื่น ภาพตรงหน้าพร่ามัวเมื่อ
น้ำตาคลอหน่วย เหมือนในปอดเปรอะเปื้อนไปด้วยเขม่าสกปรก ทำ
เอาหายใจไม่ออก พอสำลักออกมา ก็กลายเป็นควันคลั่งบดบังทุกสิ่ง
ข้างผมไว้ในสถานที่ที่ผมไม่อยากจะรู้จัก

‘ถ้าฉันตาย ฉันไม่อยากให้ใครร้องไห้เพราะฉันเหมือนกัน’

แต่เสียงของชาร์ลส์ในความทรงจำดังกลบเสียงร้องไห้ของ
ทุกคนที่นี่ หยดน้ำตาของผมไว้ได้ก่อน

น่าแปลกที่ความตายของยายผมเจ็บเจ็บ แต่ความตาย
ของชาร์ลส์กลับดังก้องในหู และยังคงเรื่อยมาในหัวผมจนปัจจุบัน

ที่ชั้นสองของบ้านร้างผมเดินหลบพื้นส่วนที่ถล่มอย่าง
ระมัดระวัง ผมยืนอยู่หน้าประตูระเบียง หมุนลูกบิดสนิมเขรอะ ผิดจน
เปิดไม่ออก แต่แค่ลองใช้ไหล่กระแทกเบา ๆ กลับทำให้ประตูเปิดกว้าง
เพราะไม่ทันตั้งตัวเลยถลาไปข้างหน้าสองสามก้าว เท้าเหยียบบนกอง
ใบไม้แห้งที่ร่วงเกลื่อนระเบียงจนเกิดเสียงดังกรอบแกรบ

หัวใจเต้นผมตึกตัน ไม่อยากจะนึกว่าถ้าทรงตัวไม่ทันจะเกิด
อะไรขึ้น มาหัวร้างข้างแตกกลางป่ากลางเขาจะขอความช่วยเหลือ
จากใครได้

ตามองกองใบไม้สีเหลือง สีส้ม และสีแดงที่สูงท่วมเท้า ผม
เพิ่งสังเกตเห็นร่องเท้าผ้าใบที่สวมเปรอะดินกว่าที่คิด

แล้ว -- ผมมาที่นี่ทำไม

หวังว่าจะกลับมาเจอสิ่งที่คุ้นเคยหรือ ตามจดหมายที่ชาร์ลส์
ทิ้งไว้ บ้านร้างที่ห่างไกลหลังนี้ฝังความทรงจำในวันที่ทุกอย่างยังไม่
เปลี่ยนแปลง สถานที่แห่งนี้พาผมย้อนกลับไปวันวานได้ รวากับหลุม
กับดักที่มีแต่ความทรงจำดี ๆ ของวันเก่า ๆ เพื่อที่แม้จะถูกลบฝังไป
ผมก็จะเป็นอะไร แต่ผมจะหลอกตัวเองไม่ได้หรอก

ในใจผมรู้ว่ามันเป็น

ผมไม่ปฏิเสธว่านี่คือบ้านร้างที่ผมรู้จัก บ้านร้างที่ผมเคยวิ่งเล่นกับชาร์ลส์ แต่ตอนนี้ผมรู้สึกแปลกแยกกับสถานที่แห่งนี้ ทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว ทั้งตัวบ้าน -- และตัวผม ผู้ภาวนาว่าจะมีความสามารถพอจะหยุดอยู่กับอดีต แต่อะไรเล่าจะเหมือนเดิมได้ตลอดกาล

ชั่วระยะเวลาที่จมอยู่กับตัวเอง ผมพบว่าชาร์ลส์ยืนอยู่ตรงหน้าผม

ข้างหน้านั้นไง

เด็กชายอายุแปดขวบที่มีผมสีทอง ตาสีฟ้า ผู้มาพร้อมกับรอยยิ้มที่เห็นแล้วก็อดยิ้มตามไม่ได้

ทุกสิ่งพลันหยุดนิ่ง แต่ไม่ใช่หรอก ที่หยุดคือตัวผมข้างในต่างหาก

ปริศนาที่ภาพความทรงจำทับซ้อนกับปัจจุบันทำให้สมองของผมชาวโพลน ชาร์ลส์ที่ผมเห็นไม่ได้เปลี่ยนไปจากครั้งแรกที่เราเจอกันเลย ยังเป็นเด็กผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งที่เคยวิ่งเข้ามาทักทายผมอย่างเป็นมิตร

เขายิ้มให้หน่อย ๆ รวากับให้กำลังใจเพื่อนที่เห็นภาพหลอน

แล้วผมจึงตระหนักได้ว่าไม่สามารถเฝ้าคิดถึงคนตายได้ตลอดไปหรอก

ผมเหนื่อยแล้ว

เมื่อไรมันจะผ่านไป

ผมไม่ร้องให้ตามที่เขาเคยพูดได้ แต่หยุดความเศร้าที่ทิ้งอวล
ในปอดไม่ได้ คล้ายจะสลักทุกลมหายใจ มันพยายามให้ผมระบาย
ออกมาเหมือนที่คนอื่นทำกัน แต่ผมจำที่ชาร์ลส์พูดได้ทุกคำ เรื่องที่เขา
ไม่อยากให้ใครร้องให้เพราะเขา

แล้วจู่ ๆ ความโกรธก็ระเบิดจับปล้น

ชาร์ลส์ไม่ใช่คนที่วิเศษวิโสอะไร โดยรวมก็เป็นแค่เด็กผู้ชาย
ธรรมดาคนหนึ่ง เหมือนเด็กผู้ชายอีกหลายล้านคน ไม่มีเหตุผลที่ผม
ต้องทรมานอย่างนี้เพราะเขาเลย แม้ความตายของเขาไม่ได้ทำให้ผม
เจ็บปวดเหมือนถูกทำร้าย ไม่ได้เจ็บมากมาย แต่ความรู้สึกอึดอัดใน
ปอดเหมือนถูกเขม่าควั่นเกาะอยู่บนำร่าคาญเหลือเกิน

แต่ชาร์ลส์ต่างจากเด็กผู้ชายคนอื่น เพราะเขาเป็นเพื่อนผม
เป็นคนที่ผมรู้จักหน้าค่าตา ผมรู้ว่าเขามีน้องสาว มีแม่ที่เชื่อในพระเจ้า
เสียพ่อไปเมื่อหลายปีก่อน เขาใช้เวลา นานกว่าจะทำใจได้ เขาอายุ
มากกว่าผมหนึ่งปี สี่ที่ชอบคือสี่ขาว ชอบเพลงเก่า ๆ ที่ชื่อ
Red River Valley ชอบหมามากกว่าแมว ผมรู้ว่าเขารักการดูหนัง
และเขียนจดหมายถึงตัวเองในอนาคตโดยไม่เอะใจเลยว่าจะอยู่ไม่ถึง
วันนั้น

แต่ก็มีอีกหลายสิ่งที่ผมไม่รู้เกี่ยวกับเขา หลายสิ่งที่ผมน่าจะรู้
ในอนาคตถ้าเขายังมีชีวิต

แต่ก็เป็นไปไม่ได้แล้ว

ผมไม่รู้ว่าเขาเสียใจใหม่ที่ตายก่อนจะได้ดูหนังภาคต่อที่รอ เพราะผมเสียใจที่ต้องดูหนังบ้านนั้นตามลำพัง ข้าภาคต่อที่เขารอนักหนา ก็เป็นหนังที่ห่วยแตกตลอดกาลเลย

แม้ชาร์ลส์ที่เห็นจะเป็นแค่ภาพหลอน แต่พอภาพหลอนเขาค่อย ๆ โตขึ้นและโตขึ้น เปลี่ยนจากเด็กชายตอนที่เราเจอกันครั้งแรก ไปเป็นชายหนุ่มตอนที่เราเจอกันครั้งสุดท้าย ผมก็ปล่อยเด็กคนนี้หายไปตามหน้าต่อตาเหมือนวันที่เกิดอุบัติเหตุไม่ได้

ดวงตาสีฟ้าตรงหน้าสงบนิ่ง ไม่มีคลื่นกระเพื่อม ชาร์ลส์ยิ้มแปลก ๆ ผมเดาไม่ออกว่าเขาคิดอะไรในใจ

“ชาร์ลส์!” ผมตะโกนใส่ภาพหลอนเหมือนคนโง่ม ไม่ใช่คำว่าอย่าไป แต่คือ “นายผิดหวังหรือเปล่าที่หนังภาคต่อที่นายรอจะถูกคนด่าว่าห่วยแตก!”

ผมไม่รู้ว่าจะไรดลใจให้เลิกพูดเรื่องนี้

ถ้าสมมติว่าผมสามารถยืมเวลาไปพูดคำสุดท้ายกับชาร์ลส์ได้ นี่ไม่ใช่หนึ่งในตัวเลือกที่ผมจะพูดแน่ ๆ

ชาร์ลส์ที่เริ่มเลื่องราง เบาบาง และเตรียมจางหายไปเหมือนควัน กระตุ้นให้ผมวิ่งไปคว้าตัวเขา แม้ในใจรู้ว่าไม่เข้าท่าเอา ทั้งที่สติรู้ว่าข้างหน้ามีแต่ความว่างเปล่า แต่ข้ากลับขยับไปเองอย่างควบคุมไม่ได้ ผมหยุดไม่ทัน ทรงตัวไม่อยู่ เท้าลื่นไถลไปที่บถมจนเปื้อยบนพื้น ตัวถลาไปข้างหน้า มือจับราวกันตกไว้ทัน

แต่น้ำหนักที่ผมกดทำราวระเบียบงไม้่งอจนหัก ผมร่วงลงจาก
ระเบียบพร้อมไม้ผู้ ๆ พัง ๆ

น่าแปลกที่เสียงที่หลุดจากลำคอขณะร่วงหล่นคือเสียง
หัวเราะ

ช่วงเวลาสั้น ๆ ก่อนจะกระแทกพื้น เวลาเดินช้าลง ผมถาม
ตัวเองว่าถ้าไม่เคยรู้จักชาร์ลส์ล่ะ ถ้าผมย้อนเวลากลับไปได้ ผมจะทำ
ความรู้จักกับคนที่ผมรู้ว่าวันหนึ่งจะตายไปพร้อมกับส่วนหนึ่งของผม
ไหม ผมรู้คำตอบในทันที เพราะมีคำตอบอยู่ในคำถามแล้ว

ถ้าเขาสามารถเอาส่วนหนึ่งของผมไปได้ หมายความว่าเขา
มีค่าพอที่ผมจะยอมเสียเวลาหลายปีกับการรับมือกับความตายของ
เขา

ผมยินยอมที่จะเฝ้าอยู่หน้าหลุมศพของเขา

แต่ไม่ตลอดไปหรอกนะ ชาร์ลส์

“เมื่อถึงเวลาหนึ่ง” ผมพึมพำกับตัวเอง “ฉันจะเดินออกไป”

ผมไม่ตายเพราะตกจากความสูงแค่สองชั้นหรอก ชั่วกึ่งไม้
จากต้นไม้ใกล้ ๆ ยังช่วยลดแรงกระแทกตอนที่ร่วงลงไป พุ่มไม้ข้างล่าง
ยังหนาพอจะรองรับผมเหมือนเบาะ แม้เศษไม้ที่เคยได้ชื่อว่ารากันตก
จะร่วงตามลงมา แต่ผมคงมีดวงรอดพันอับัติเหตุ นอกจากรอยขีดข่วน
นิดหน่อยแล้ว ก็เหมือนจะไม่ได้เป็นอะไรนัก

ผมปัดใบไม้กับเศษไม้ตามตัวออก ยังไม่พร้อมจะลุกไปไหน
อยากใช้เวลาสักพักหนึ่งให้ความรู้สึกมากมายก่อนหน้าสงบลง

จับพลับที่ผมนึกได้ว่าก่อนที่ชาร์ลส์จะย้ายเข้าเมืองไป ผมคง
มีสีหน้าไม่ดีนัก เขาจึงปลอบว่าแม้จะอยู่คนละที่ พวกเราก็เป็นเพื่อน
กันเสมอ

นั่นนับรวมการที่เขาไม่อยู่ที่ไหนด้วยหรือเปล่า

แล้วตอนนี้ผมอยู่ที่ไหน ผมไม่ได้พูดถึงสถานที่ แต่หมายถึง
ช่วงเวลา ผมอยู่ในช่วงเวลาเดียวกับทุกคนหรือเปล่า อยู่ในวันเดียวกัน
จริง ๆ ไหม ทำไมผมจดจำเรื่องในวันวานตั้งเรื่องในวันนี้ ขณะที่คนอื่น
เดินไปข้างหน้า ผมกลับเหมือนสิ่งตกค้างจากเมื่อวาน

กิ่งไม้หย้อยย้อยเหนือหัวแผ่คลุมทั่วฟ้ายามค่ำคืน แสงดาว
สว่างระยิบระยับตาลอดผ่านระหว่งรอยแยกใบไม้ที่เหลืออยู่ใน
ฤดูใบไม้ร่วง

ได้ดวงจันทร์และดวงดาวที่เจิดจ้าได้เพราะดวงอาทิตย์ ผม
ถามตัวเองว่าพวกมันเกิดจากอะไร ถือกำเนิดได้อย่างไร ทุกสรรพสิ่ง
เกิดมาทำไม ถ้าสุดท้ายแล้วจะดับสลาย แต่จะรู้ไปเพื่ออะไรละ ผม
ก็เป็นเหมือนเม็ดทรายเม็ดหนึ่งในจักรวาล ไร้ค่าและไร้อำนาจเมื่อ
เปรียบเทียบกับเทหวัตถุในอวกาศ

ผมจินตนาการภาพบรรพบุรุษของตัวเองบนเรืออพยพ
ลำใหญ่ที่แล่นข้ามมหาสมุทรอเมริกาในช่วงยุคตื่นทอง

ได้ดวงจันทร์ดวงเดียวกันนี้ เขากลัวหรือเปล่าเมื่อโบกมือลา
โลกที่รู้จักมาเผชิญโลกใหม่

ได้ดวงจันทร์ดวงเดียวกันนี้ เขาเคยถามตัวเองใหม่ว่า
ดวงดาวบนฟากฟ้าเกิดจากอะไร

ได้ดวงจันทร์ดวงเดียวกันนี้ เขาเชื่อในพระเจ้าหรือเปล่า เชื่อ
ว่าพระเจ้าสร้างทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนที่ฉันนำพุดใหม่ เพราะสำหรับ
ผม พระเจ้าไม่ได้สร้างมนุษย์ มนุษย์ต่างหากที่สร้างพระเจ้า สร้าง
นรกสวรรค์ และสร้างความหวัง ที่จะได้พบผู้เป็นที่รักซึ่งจากไป

ผมอยากเชื่อว่าจะได้พบชาร์ลส์อีก แต่ผมไม่รู้วิธีที่จะเชื่อใน
สิ่งที่ตัวเองไม่เข้าใจ ในเมื่อมีความอยุติธรรมมากมายในหน้า
ประวัติศาสตร์นับอนันต์ ไม่ว่าจะภัยพิบัติ สงคราม การล่าอาณานิคม
การปฏิวัติ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งที่ถูกจารึกและถูกหลงลืม
ในช่องว่างระหว่างบรรทัด ในโลกที่เพื่อนของผมต้องตายเพราะ
อุบัติเหตุตุงี่เงา ผมจะเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไร

ผมก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่งที่ไม่ปรารถนาจะโตในโลกที่ไม่อยาก
รู้จัก แต่ผมเปลี่ยนเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วไม่ได้ ไม่ว่าผมจะเชื่อหรือไม่
ชาร์ลส์ก็ตายอยู่เหมือนเดิม

ครั้งหนึ่งดวงอาทิตย์เคยโคจรรอบโลก เพราะทุกคนเชื่อ แต่
ไม่สามารถเปลี่ยนความจริงได้ สุดท้ายมนุษย์จึงต้องยอมรับความจริง
แล้วก็เป็นฝ่ายที่เปลี่ยนแปลง

ถึงอย่างไรทุกสิ่งในจักรวาลก็ไม่เคยหยุดนิ่ง ทุกสรรพสิ่งเป็น
แค่ภาวะชั่วคราวในกาลเวลา

ผมหลับตา จินตนาการว่าตัวเองลอยอยู่ตามลำพังในอวกาศ
อันไร้ที่สิ้นสุด แม้จะไม่มีอากาศให้หายใจ ไม่มีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ แต่
ท่ามกลางความมืด ดวงดาวยังพร่างพราว ผมยังมีชีวิต และหลังไหล
ไปพร้อมกับสายน้ำแห่งกาลเวลา

วันหนึ่ง ทุกคนจะลืมชาร์ลส์ ชัลลิเวน ผมจะตาย ทุกคนจะ
ตาย ถูกลืมเหมือนเขา และคนมากมายจากหลุมศพที่ไร้ป้ายชื่อ

วันหนึ่ง ทุกป้ายหลุมศพล้วนสลาย ยุคสมัยเปลี่ยนไป
มนุษย์ชาติสูญสิ้น อารยธรรมสูญหาย แม้แต่พระเจ้ายังถูกลืมเลือน
ถือกำเนิดขึ้นใหม่ในชื่ออื่น มอบคำสอนแก่สิ่งมีชีวิตใหม่ที่ธรรมชาติ
สร้าง จักรวาลจะชะล้างเรา อย่างมากพวกเราก็เป็นแค่ส่วนหนึ่งของ
การเปลี่ยนผ่าน

และวันหนึ่ง ผมจะเปลี่ยนไปเช่นกัน ผมจะปล่อยชาร์ลส์ไป
ได้ อาจไม่ใช่วันนี้ แต่ใกล้แล้ว เวลาที่ผมต้องก้าวต่อไปจนจบด้วย
ตัวเอง

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับตีพิมพ์ 2565

เก้า

“ฮันน่า ฉันเจอดันเตแล้ว!”

ผมสะดุ้งตื่นเพราะเสียงของกาเอล เขากับฮันน่ามาเจอผม นอนอยู่บนพื้นหญ้าข้างบ้านร้างท่ามกลางเศษไม้ผุพังตอนเช้ามืด ผมปวดเมื่อยไปทั้งตัว ตัวสั่นน้อย ๆ เพราะความหนาวหลังจากตากลมมาทั้งคืน พวกเขาทำหน้าที่เหมือนอยากจะเตะผมคนละที่สองที่ตอนที่ผมบอกว่าแค่ผลอหลับไป แต่พวกเขาไม่ได้ทำ แม้ผมจะบอกว่าตามสบาย

“นายตกจากกระเบียงหอคอ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า” กาเอลมีสีหน้าดูไม่ดีนักขณะถามเสียงเครียด เขาเงยหน้ามองราวกระเบียงชั้นสองกับกิ่งไม้ที่หักตอนผมร่วงลงมา ผมส่ายหน้า แต่พอพยายามจะลุกกลับทำไม่ได้ ข้อเท้าซ้ายผมบวม มันเคยพลิกมาก่อนเลยอ่อนแอกว่าปกติ

กาเอลช่วยพยุงผม แม้ปากจะบอกว่าอยากหุ้มผมมากกว่า เราสามคนเดินช้า ๆ ออกจากป่าพร้อมกัน ผมพยายามเดินเหมือนปกติ ตามองท้องฟ้าที่ความสว่างเริ่มรุกล้ำ ไม่อยากเชื่อเลยว่าผมจะนอนอยู่กลางป่าทั้งคืน

ลมเบา ๆ พัดใบไม้สีทองอร่ามปลิดปลิว

ผมจาม ก่อนถามพวกเขาว่า “มาตามหาฉันตั้งแต่เมื่อไร”

“ดูชุดฉันสิ” กาเอลพูด ผมมองชุดของคนที่อยู่ข้างผมเดิน
เพิ่งสังเกตเห็นว่าได้เสื้อมีลวดลายแขนยาวของเขาคือเสื้อยืดย้วย ๆ ที่น่าจะ
ทิ้งได้แล้วคู่กับกางเกงเก่า ๆ ที่ไม่เข้ากับรองเท้าผ้าใบที่สวมอยู่เลย ผม
หันไปมองอันน่า ยัยหนูสวมเสื้อคลุมทับชุดนอนอยู่เหมือนกัน

อันน่าเล่าว่าตอนที่ออกมาเข้าห้องน้ำตอนเช้าตรู่ สังเกตว่า
ประตูห้องผมเปิดทิ้งไว้ แต่หาผมที่บ้านแล้วไม่เจอ ด้วยความกังวลจึง
ไปบอกคุณย่า

“ย่าเธอเลยโทรหาฉัน” กาเอลบ่น เขาหาวหวอดก่อนพูดต่อ
“ฉันถูกปลุกแต่เช้ามีด ถ้าไม่ใช่เรื่องใหญ่ฉันน่าจะไปแล้ว”

ดูเหมือนว่าที่ผ่านมากาเอลจะช่วยคุณย่าซัลลิแวน หญิงชรา
ที่อยู่เดี่ยวๆจัดการทั้งเรื่องสำคัญ และเรื่องสัพเพเหระ ไม่รู้ตั้งแต่
เมื่อไรที่เด็กชนกลายเป็นชายหนุ่มที่พึ่งพาได้

แต่ไม่แปลกหรอก เวลาไม่ได้หยุดนิ่งเหมือนความทรงจำของ
ผมซะหน่อย

และตอนนี้ได้เวลาที่ความทรงจำของผมจะเดินต่อแล้ว

“กังวลเกินไปหรือเปล่า ถ้าฉันแค่ออกมาเดินเล่นล่ะ” ผมถาม
แม้จะรู้ๆอยู่แล้วว่าเป็นฝ่ายผิดที่ออกมาโดยไม่บอกใคร

กาเอลสูดหายใจ “ให้พูดตรง ๆ ไหมล่ะ นายดูไม่อยู่ในสภาพ
ปกติเท่าไร”

ผมเบิกตากว้างมองใบหน้าด้านข้างของเขา

เราไม่ได้สนิทกันเลยด้วยซ้ำ แต่เขาดูออก -- และไม่ใช่แค่เขา
หรือ

ลูกกับป้าที่ยอมปล่อยให้ผมทำตามใจ พวกน้อง ๆ ที่ยอมให้
ผมอยู่ในห้องตามสบาย ไม่มาวอแวเหมือนเคย คุณนายซัลลิแวนที่
ชวนผมมาดูสัฟฟัลด์ ทั้งที่ผมขาดการติดต่อกับเธอไปพักใหญ่หลัง
ชาร์ลส์ตาย ยืนยันที่รีบไปบอกคุณย่าทันทีเมื่อหาผมไม่เจอ แม้แต่
กาเอลที่ผมไม่ได้สนิทด้วยยังกังวล

ผมหัวเราะเยาะตัวเองในใจ

เคยคิดว่า ดันเตก็ยังคงเป็นดันเตคนเดิม ไม่ได้ร้องให้พุ่มพวย
หรือโกรธโชคชะตาอะไร ผมคิดว่าคนอื่นจะดูไม่ออกว่าผมยังยืนอยู่ที่
เดิม ขณะที่พวกเขาค่อย ๆ ก้าวไปต่อช้า ๆ ผมพยายามทำเหมือนว่า
ตัวเองไม่เป็นอะไรเหมือนพวกเขา แต่สุดท้ายดูเหมือนว่าผมจะทำ
ไม่ได้

ผมซ่อนมันไม่มีดีพอ

แต่พวกเขาไม่ว่าอะไร แคร์ - รอดจนกว่าผมจะพร้อม

กาเอลพูดต่อ “เพราะชาร์ลส์สินะ”

ผมไม่ตอบ

เราต่างรู้คำตอบอยู่แล้ว เขาไม่ได้ถามผมด้วยซ้ำว่ามาที่
บ้านร้างนี้ทำไม คนอายุมากกว่าน่าจะเดาได้ว่าทุกคนที่เคยมาที่นี่ยอม
ทิ้งความทรงจำบางอย่างไว้กับบ้านผุ ๆ หลังนี้

การที่ผมซึ่งมาถึงชนบทเมื่อวาน กลับอยากมาที่นี่จึง
หมายความว่าผมมาตามหาความทรงจำ มาเพื่อพบวันวานที่ผ่านม
นานแล้ว

ผมหลุบตามองพื้น แต่ยังไม่จ้องกลับยิ่งตาพร่า ทำหยุดเดิน
กะทันหัน คนที่ช่วยพยุงผมอยู่ไม่ได้ว่าอะไร เขากับฮันน่าแค่หยุดตาม
เราสามคนยืนนิ่ง มองท้องฟ้าที่เริ่มสว่าง

“ได้ยินว่านายอยู่ด้วยตอนที่รถชน” กาเอลกระซิบ ฮันน่าที่อยู่
ใกล้ ๆ ไม่ได้พูดอะไร

“พูดให้ถูกคือฉันถูกชนพร้อมเขา แต่อยู่ในจุดที่ปลอดภัยกว่า
ฉันหัวแตกกับขาพลิก ส่วนเขา -- เราารู้อยู่แล้วนี่” ลมหายใจสะดุดไป
ชั่วครู่ ผมเอานิ้วแตะหน้าผาก ดูรอยย่นของแผลเป็นที่ถูกเส้นผมบัง
ถ้าไม่สังเกตจะไม่รู้เลย

“ดันเต” ฮันน่าจับชายเสื้อผม ทั้งเธอทั้งกาเอลต่างมองผม
ด้วยสายตาที่ผมไม่รู้ว่าจะรู้สึกอย่างไร

ผมพยายามสูดลมหายใจ แต่เหมือนบางอย่างขวางไว้จน
ลำบาก ผมแน่นปากสนิท กลัมน้ำตาไม่ให้ไหล พวกเขา รอจนผมเริ่มสงบ
ผมค่อย ๆ ปลดปล่อยคำออกมา “มันแปลกหรือเปล่า ผ่าน
มาตั้งนานแล้ว แต่ฉันกลับรู้สึกพิลึกอยู่เลย”

ฮันน่าเข้ามาอกอดผม เธอลูบหลังผมเบา ๆ เหมือนผมเป็น
เด็กเล็ก และพูดซ้ำไปซ้ำมาว่า “ไม่แปลกหรอก ดันเต ไม่แปลกหรอก”

ผมตัวสั้นสะท้าน แล้วน้ำตาหยดแรกเพราะชาร์ลส์ก็ไหล

ฮันน่าถามทำหน้าที่ตื่นตระหนก บางครั้งเธอก็ทำตัวเป็น
ผู้ใหญ่ได้อย่างน่าเหลือเชื่อ แต่เธอก็ยังเป็นเด็ก ยัยหนูมองข้อเท้าซ้าย
ของผมที่บวมขึ้นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เธอคิดว่าผมร้องไห้เพราะเจ็บขา
“เจ็บมากเลยเธอ ดันเต”

“ใกล้เคียง” ผมตอบด้วยเสียงสั้นเครือ

แม้เรื่องทั้งหมดจะผ่านมานานและห่างไกลจากตอนนี้ แต่
ความทรงจำกลับร้อยเรียงพวกมันไว้กับปัจจุบันของผม ผมไม่เคยลืม
เสียงของชาร์ลส์ ไม่เคยลืมคำที่เขาพูด ที่จำได้แม่นยำที่สุดไม่ใช่
ความตายของเขา แต่คือความเศร้าที่ลอยคั้งรอบตัวเพื่อนของผมใน
คืนที่ฝังพ่อของเขา

นั่นคือความตายของคนใกล้ตัวครั้งแรกที่ผมสัมผัส คนต่อมา
คือยายของผม แล้วก็ชาร์ลส์ กับคุณชัลลิแวนผมไม่ค่อยรู้จักเขานัก
ส่วนยายของผมจากไปอย่างสงบตามวัย ไม่มีอะไรต้องเสียใจ แต่
ชาร์ลส์ต่างออกไป

เขาเป็นแค่เด็กที่ตายเพราะอุบัติเหตุตั้งเฝ้า

เขาจากไปแล้ว แต่ผมยังจากเขาไปไม่ได้

“พวกคนที่ฉันอยากมีชีวิตร่วมด้วยไม่เคยอยู่กับฉันนานพอ
เลย” ผมหลับตา ปล่อน้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไหลออกมา พลางหอบ
แผ่วเบาเจือความสั้นเครือเมื่อสรวภาพลิงที่อยู่เฝ้าใจมาตลอดกับพวก

เขา “เหมือนกับว่าชาร์ลส์หายตัวไปกะทันหัน และฉันไม่รู้จักรักโลกที่ไม่มีเขา แต่ฉันสวนกระแสเวลากลับไปอยู่ในโลกที่มีเขาไม่ได้ ฉันต้องยอมรับโลกใบใหม่ที่ฉันไม่ยอมรับจักรั อะไร ๆ เอาแต่เปลี่ยนแปลง ฉันไล่ตามอะไรไม่ทันแล้ว”

ผมสัมผัสได้ว่าฮันน่ากุมมือผมเบา ๆ ไม่รู้ว่าทำไม แต่มันทำให้ผมสบายใจขึ้นมา

เธอปลอบผมว่า “บางทีนะ ดันเต การที่อายุ มากขึ้น แล้วอะไร ๆ มันหายไปจากชีวิต เราก็ทำได้แค่บอกกับตัวเองว่ามันจะไม่เป็นไร”

น้ำตาหยุดไหลแล้ว

“พูดเหมือนผู้ใหญ่เลย” ผมพยายามยิ้มให้เธอ

ฮันน่ายิ้มตอบ และเล่าต่อว่า “แม่ร้องไห้บ่อยมากตอนที่พ่อตาย ตอนชาร์ลส์ก็เหมือนกัน แม่ไม่อยากจะให้หนูเห็นตอนแม่ร้องไห้ แต่มีเรื่องมากมายในชีวิตที่ทำให้แม่ไม่สามารถยิ้มได้ทุกวัน”

ชาร์ลส์ก็ไม่อยากให้ใครร้องไห้เพราะเขา คุณแม่ของชาร์ลส์ก็ไม่อยากให้ใครเห็นตอนร้องไห้ แม่ลูกคุณนี่จะว่าเหมือนก็เหมือน จะว่าต่างก็ต่าง ผมคิดในใจ แล้วใช้หลังมือเช็ดน้ำตาบนหน้า

ฮันน่าพูดด้วยรอยยิ้มอบอุ่น “แม่บอกว่าแม่ก้าวผ่านสิ่งเลวร้ายต่าง ๆ ได้เพราะพระเจ้า ท่านทำให้แม่รู้ว่าพ่อกับชาร์ลส์จะมีความสุขดีที่นั่น”

“มาเผยแพร่ศาสนาหรือไง” ผมสูดน้ำมูก รู้ว่าพูดไม่ดีเอา
ซะเลย ไม่มีมารยาทที่พูดแบบนี้ ทั้งที่ฮันน่าแค่พยายามจะช่วยผมด้วย
วิธีที่เธอรู้ แต่ตอนนี้ผมควบคุมตัวเองไม่ได้เท่าไร ผมปล่อยทุกอย่างที่
คิดออกมา “ฉันไม่เชื่อว่ามันมีจริงหรอกนะ ไม่มีดินแดนหลัง
ความตาย ไม่มีวิญญาณ ไม่มีวันที่ฉันจะได้เจอเขาอีก”

ฮันนามีสีหน้าประหลาดใจ แต่ก็กลับเป็นเหมือนเดิมอย่าง
รวดเร็ว นั่นยิ่งทำให้ผมรู้สึกผิด ผมก้มมองรองเท้าผ้าใบสกปรก ๆ ของ
ตัวเอง แล้วพูดคำธรรมดา คำหนึ่งที่ไม่ว่าพูดมาตลอดว่า “ฉันคิดถึง
ชาร์ลส์”

“ฉันตอนที่หนูเจอชาร์ลส์ หนูจะบอกเขาให้ว่าพี่คิดถึง” ฮันน่า
พูดขึ้นทันทีที่ผมพูดจบ เธอมีแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่น แม้จะ
รู้แล้วว่าผมไม่เชื่อเรื่องพระเจ้า แต่เธอก็เลือกที่จะแสดงความเชื่อของ
ตนตามเดิม

เราสบตากัน ก่อนที่ผมจะแหงนศีรษะไปด้านหลังแล้ว
หัวเราะ ไม่มีอะไรตลกหรอก

“ฝากด้วยแล้วกัน” ผมบอกกับเธอ

กาเอลที่เอาแต่ฟังมานานปลันพูดว่า “ฮันน่า เธอกลับไป
บอกย่าเธอก่อนว่าเราเจอเขาแล้ว ป่านนี้กังวลแย่”

“ได้ค่ะ” ฮันน่าพยักหน้า ไม่มีที่ท่าสงสัยแม้แต่น้อย ผมสีทอง
ของเธอพริ้วไหวไปตามลม ระหว่างที่เราพูดคุยเมื่อครู่ แสงสว่างได้

สับเปลี่ยนรับหน้าที่ต่อจากความมืด มอบอรุณรุ่งวันใหม่ให้ขณะที่
ยัยหนูวิ่งออกจากป่า

ผมสูดกลิ่นดิน ใบไม้ใบหญ้า และน้ำค้าง กลิ่นต่าง ๆ ที่ผสม
รวมกันในสายลมจนก่อเกิดกลิ่นป่า

กาเอลกับผมไม่ได้พูดอะไรกันสักพัก เขาไม่ได้พยายามจะ
พุงผมเดินต่อ ส่วนผมกำลังรอว่าเขาจะพูดอะไรหลังจากไล่ฉันนำไป

“ต้นเต” กาเอลหลับตาขณะสูดหายใจลึก “จะร้องให้ไหม”

“ร้องไปแล้วไง” ผมเลิกคิ้วข้างหนึ่งอย่างสงสัย ชี้น้ำตาตัวเอง
เผื่อเขาไม่ทันสังเกตคราบน้ำตาที่เหลื่ออยู่

“ร้องต่อสิ” กาเอลพูด ผมกำลังจะสวนกลับว่าเขารู้ตัวไหม
ที่พุดมาประหลาดขนาดไหน แต่คนอายุมากกว่าหันมามาก่อน ผมมอง
ภาพสะท้อนตัวเองในดวงตาของเขา “พอร้องให้แล้วสีหน้าดูดีขึ้น
เยอะ”

ผมหรีตามองกาเอล แล้วพ่นลมหายใจ ชยับตัวไปข้างหน้า
เพื่อจะเดินออกจากป่า ทำให้กาเอลที่ช่วยพุงผมอยู่ต้องเดินตาม ผม
พยายามวางเท้าช้าอย่างระมัดระวังทุกอย่างก้าว

“ชาร์ลส์ไม่อยากจะให้ใครร้องให้เพราะเขา” ผมตัดสินใจเล่าให้
คนอายุมากกว่าฟัง เรื่องที่ชาร์ลส์เคยพูดกับผมในวันที่ฝั่งพ่อของเขา

กาเอลคอยพยักหน้าเพื่อบอกว่าเขากำลังฟัง เมื่อผมเล่าจบ
เขาพูดขึ้นว่า “ฉันว่าชาร์ลส์ไม่ได้คิดจริง ๆ หรือก หมอนั่นน่าจะพุด

เพราะอารมณ์พาไปมากกว่า ฉันพูดไม่ได้หรือว่าเข้าใจนาย ฉันไม่ได้สนิทกับเขาเท่านาย แต่เชื่อฉันเถอะ หมอนั่นไม่ยอมให้นายฝันตัวเองหรือ”

ผมยอมรับว่าเขาพูดถูก

กาเอลตอบหลังผมเบา ๆ “ฉันดีใจที่นายเล่าให้ฉันฟังนะ กับเรื่องแบบนี้จะค่อยเป็นค่อยไปก็ได้”

ผมชะงัก “แต่คนอื่นผ่านมันไปได้หมดแล้ว แม้แต่กับครอบครัวเขา”

“ไม่ต้องเหมือนคนอื่นก็ได้ ดันเต นายมีวิถีของตัวเอง มีจังหวะของตัวเอง ฉันรู้ว่ามันยากที่จะเป็นตัวของตัวเองในสถานการณ์ที่คนอื่นเป็นอย่างอื่น ฉันบอกไม่ได้หรือว่ามันเป็นทางที่ถูก แต่การแตกต่างไม่ใช่เรื่องผิด”

“ใช่เลย แค่ทำให้ใช้ชีวิตยากกว่าคนอื่นจะสนใจไหม” ผมประศดประชัน แต่กาเอลไม่ได้ทำอะไร

“ฉันไม่รู้เลยว่าควรจะทำอะไรดี ฉันเชื่อว่าชาร์ลส์อยากให้นายมีความสุข แต่มันเป็นไปไม่ได้หรือ ฉันหมายถึง ไม่มีใครสามารถมีความสุขได้ตลอดไปเหมือนตอนจบของนิทาน”

กาเอลหยุดพูด เขายกมือข้างที่ว่างชี้ไปตรงหน้าเมื่อเราเดินออกมาพ้นอาณาเขตป่า ถัดจากทุ่งหญ้ากว้างคือบ้านหลายหลังที่ตั้งห่างกัน

ที่ยืนอยู่ไกล ๆ บนเฉลียงหน้าบ้านซัลลิแวนคือหันหน้ากับ
คุณย่าของเธอ

พวกเขาโบกมือให้เรา กาเอลโบกกลับ ก่อนจับแขนผมโบก
ด้วย

“ทำบ้าอะไรของพี่เนี่ย” ผมว่า แต่ไม่ได้ชัดขึ้น เขาเลยหัวเราะ
ขณะแสงอรุณส่องกระทบใบหน้าของเรา

ผมระบายลมหายใจยาว แล้วยิ้มได้ในที่สุด รอยยิ้มซึ่งไม่ได้
สะท้อนความรู้สึกใด นอกจากการยอมรับ

กิ่งไม้ไหวเอนไปตามสายลม ได้ผืนฟ้าสีฟ้าที่เก่าแก่และ
มันคง ภูเขายังเป็นภูเขา ทุงหญ้ายังเป็นทุงหญ้า จะให้พวกมันเปลี่ยน
ต้องใช้เวลา แต่สุดท้าย ไม่ว่าเราจะอยู่ทันเห็นมันเปลี่ยนแปลงใหม่
ก็ปฏิเสธความจริงเรื่องที่ว่าเวลาเดินอยู่ตลอด คอยกัดเซาะสิ่งต่าง ๆ
ไม่ได้หรอก

ตอนจบของนิทานที่ลงเอยด้วยความสุขตลอดกาลไม่ได้มี
หน้าตาเช่นนี้ ยังมีเปลี่ยนแปลงอีกมากที่ผมไม่พร้อมจะต้อนรับ ยัง
ไม่รู้ว่าจะผ่านเส้นทางของวันนี้ไปได้อย่างไร แต่ตอนนี้ผมรู้แล้วว่า
สักวันผมจะผ่านมันไปได้

บทส่งท้าย

เวลาผ่านไปทุกนาที ทุกวินาที เปลี่ยนแปลงทุกสรรพสิ่ง
ฤดูกาลผันเปลี่ยนครั้งแล้วครั้งเล่า มีคนเกิดทุกวัน มีคนตายทุกวัน
คำคืนยังทอประกายด้วยแสงดาว และผมยังเชื่อแต่สิ่งที่สัมผัสได้

เพียงพริบตา ช่วงเวลาแห่งวัยเยาว์ที่ไร้ประสบการณ์
ก็กลายเป็นอดีต ไม่ทราดรณเท่าวันวาน

ผมไม่สามารถบอกใครให้มีชีวิตอยู่โดยปราศจากความ
โศกเศร้าได้ ผมบอกได้แค่ว่าอดทนไว้

แล้วปัจจุบันที่ไร้หนทางราวอยู่ท่ามกลางวันคลั่งจะ
กลายเป็นเพียงภาวะชั่วคราว

ผู้แต่ง

อำภา วัฒนวาทีกุล (อิงค์)

เปลี่ยนนามปากกาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ไม่เคยเขียนอะไรจริง ๆ จัง ๆ
ได้เลยสักครั้ง นามปากกาปัจจุบันคือ Ink nawari

ผมเคยพยายามจินตนาการ จักรวาลที่ไม่มีสิ่งมีชีวิต

ไร้ซึ่งสรรพสิ่ง ไร้การเปลี่ยนผ่าน
ไม่เคยมีคนเกิด ไม่เคยมีคนตาย
แต่คิดจนหัวจะระเบิดก็จินตนาการไม่ออก
จักรวาลของผมก็เป็นเหมือนของคุณ
เหมือนของทุกคน
มันมีสิ่งมีชีวิต มีทุกสรรพสิ่งซึ่งไม่จริง
มีคนเกิดและมีคนตาย

คุณรู้จักที่ตายไปแล้วคนหนึ่งของผม
ชื่อชาร์ลส์
สำหรับคุณ ชาร์ลส์ไม่ต่างจากคนตายใน
สถานที่ห่างไกล
ไม่ใช่ใครที่จะทำให้คุณเศร้าเมื่อจากไป
แต่ชาร์ลส์ไม่ว่าคุณหรือ
เขาไม่ยอมให้ใครเศร้าเพราะเขา

